CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Pare c-a trecut urgia, speranța renaşte-n zori
Mijeşte din nou lumina în oraşul plin de flori
E magie, e-ncântare, pare boltă de altar
Strălucind pe portativul Simfoniei de Florar.

(fotografie şi versuri Alexandru Oprea)

mai 2020

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 3 (13) 2020 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

- Alexandru OPREA - cop. 1 și pag. 20
- Adrian MITROI - pag. 1
- Al. Florin ȚENE - pag. 2
- Cristina ONOFRE - pag. 4
- Vasile GHIȚESCU - pag. 6
- Nicolae BRANIȘTE - pag. 8
- Constantin Teodor CRAIFALEANU - pag. 10
- Ion ALEXANDRU-DÂMBOVNIC - 12
- Vasile MUNTEANU - pag. 14
- Alexandru BOROIU - pag. 18
- Simona VASILESCU - pag. 19
- Pușa CHIRIȚĂ - pag. 20
- Maria-Alexandra BULGAR - pag. 20
- Constantin SAMOILĂ - pag. 20
- Liliana NANU - pag. 23
- Ramona ENACHE - pag. 24
- Ovidiu Ștefan CIUCĂ - pag. 25
- Dorina MIHAI MOISE - pag. 26
- Mihai MOISE - pag. 27
- Elena Maria DUȚĂ - pag. 27
- Marius IONESCU - pag. 28
- Marina PANTAZI - pag. 29
- George BADEA - pag. 30
- Daniela Ioana CHIȚESCU - pag. 30
- Miruna AVRAM - pag. 32

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut”

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI” – *CRISTINA ONOFRE*
„INVITAȚII EDIȚIEI”– *ALEXANDRU BOROIU*
„TINERE SPERANȚE” – *MARIUS IONESCU*

- PUNERE ÎN PAGINĂ – *NICOLAE COSMESCU*
- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*
- RELAȚIA CU PRESA – *PUŞA CHIRIȚĂ*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

Să nu ucizi

Ce sentiment vă creează florile dintr-o vază? Vă plac? Vă aduc o stare de bine, de confort psihic, de linişte? Mie, nu! Pentru mine, această imagine este de-a dreptul „natură moartă”. Este similară cu priveghiul la căpătâiul unui muribund pentru care ştii sigur că nu mai există speranţă, nu mai există minuni, nu mai există scăpare. Soarta sa a fost pecetluită, drumul său ducând inevitabil către exitus. Durerea mea cea mare era că nu puteam face nimic pentru a preveni, sau a modifica acest curs. Acum, măcar pot încerc să-mi exprim opinia despre acest subiect. Acum scriu!

Sunt medic veterinar cu o activitate îndelungată. Din aceasta, şaisprezece ani i-am petrecut în abatoare. În fiecare zi de lucru trebuia să suport impactul devastator cu energiile eliberate de animalele în agonie. Am simţit tot timpul, uneori extrem de intens, reacţiile lor exacerbate din cauza spectrului morţii, dorinţa lor enormă de a trăi. De multe ori s-a întâmplat să nu-mi pot desprinde privirea de la ele. Mă uitam în ochii lor până ce aceştia deveneau inerţi, sticloşi, artificiali. Mă obseda faptul că ele plecau din această lume, avându-mă pe mine ca ultimă imagine rămasă pe retină. Un „mine” mut şi neputincios. Simţeam, sau poate doar mi se părea, că îmi cer cu disperare ajutorul, ştiind parcă faptul că am învăţat o groază de ani cum să le salvez şi, cu toate acestea, nu mişcam un deget pentru a-mi îndeplini datoria, măcar în plan profesional, dacă nu din suflet. Eram „apărat” de conceptul de sacrificare (ucidere) ştiinţifică, cu metode „umane” care, de fapt, urmărește împiedicarea invadării carcasei - cadavrului - cu substanţe proprii, eliberate în stres, substanţe toxice pentru noi, consumatorii de carne. În plus, mă mai linişteam şi cu teoria că cineva trebuie să o facă şi pe asta, și dacă tot o fac, aşa ca meserie, măcar să o fac bine.

De multe ori am simţit impulsul de a le ajuta, oferindu-le ceva timp din propria-mi viaţă. Poate că, inconştient, chiar am încercat să o fac. Cu ce folos...? De aceea consumul meu de energie psihică era imens, trăind cu catecolaminele la 150%. Uneori mă gândeam să renunţ la abatoare, dar nu am făcut-o decât atunci când nu am mai putut lucra în ramură. Oricum, a fost prea târziu, căci acea perioadă mi-a lăsat deja o groază de sechele, cicatrici vicioase, în sufletul și în mintea mea.

Niciodată, în toţi aceşti ani, nu m-am lăsat acoperit sau condus de rutină. Niciodată, în toţi aceşti ani, nu m-am obişnuit cu manoperele de sacrificare şi nu le-am privit cu indiferenţă. Şi astăzi, când nu mai lucrez în unităţi de acest gen, tot mai visez acei ochi şi mai aud acele strigăte agonice de ajutor, generate de durere, suferinţă şi deznădejde.

Toate aceste trăiri şi-au găsit ecoul în unul din principiile mele de viaţă şi conduită morală: Să nu strici ceea ce nu poţi repara!

Eu nu pot oferi flori gata tăiate, sacrificate. Refuz să cred că aşa ceva se întâmplă tot timpul! Mă intrigă următorul fapt: după ce că le-aţi lezat ireparabil, încercaţi să le menţineţi cât mai mult în aceasta stare incertă dintre viață și moarte, îmbălsămându-le cu tot felul de substanţe ce nu fac altceva decât să le prelungească agonia, chinul, suferinţa. Îmi veţi spune că aşa e normal. Nu e deloc normal! De ce nu oferiţi flori în glastră, flori vii? Aşa ar fi normal! Obiceiul de a oferi flori tăiate mi se pare a fi de o barbarie, sadism inacceptabil pentru noi, fiinţe care ne lăudăm cu calitatea de a fi umane! Cred că acest obicei a fost răspândit de comercianţi, din mai multe motive: valorificarea unei cantităţi mai mari de flori, deoarece florile tăiate ocupă mult mai puţin spațiu în timpul transportului; durata lor de existență foarte scurtă, ceea ce implică comercializarea unui număr mare de flori pe toată perioada anului (acestea se comercializează doar înflorite!) şi păstrarea „secretului

de fabricaţie", deziderat care nu mai este actual deoarece s-a experimentat, cu succes, clonarea. Totuşi, inexplicabil, obiceiul a rămas întipărit adânc în mentalul colectiv datorită inconştienţei, indiferenţei, sau/şi ignoranţei. Pentru a ne putea vindeca de această racilă, tipul respectiv de comerţ ar trebui scos în afara legii. Normal ar fi, dacă totuşi eutanasiaţi o floare, lăsaţi-o să moară în legea ei, pentru că ce e mort, rămâne mort, chiar îmbălsămat fiind.

Vă lansez o provocare: REFUZAŢI SĂ CUMPĂRAŢI FLORI TĂIATE!

Eu nu pot oferi flori-cadavre. Ce aţi crede despre mine dacă v-aş oferi în dar o pisicuţă bolnavă în fază terminală, fiind aproape de agonie? Floarea tăiată este şi ea o fiinţă vie, căreia i s-a răpit dreptul la viaţă. Floarea tăiată ERA o fiinţă vie! Eu nu pot oferi flori muribunde! Este ca şi cum v-aş transmite următorul mesaj: încă eşti viu, dar ai neoplasm cu multiple metastaze; sigur vei muri după o cumplită suferinţă!

Înţeleg şi, oarecum, accept că animalele sunt create pentru a fi sacrificate în vederea satisfacerii necesarului de carne din alimentaţia noastră. Carnea asigură un aport vitamino-mineralo-proteic valoros (viaţă pentru noi). Dar, pentru ce sacrificaţi florile? Ce capricii, ce vicii ascunse vă sunt satisfăcute când aduceţi flori tăiate în habitatul dumneavoastră? O să îmi spuneţi că vă plac! Da, într-adevăr, plăcerea este un concept (sentiment) ce ne diferenţiază de animale. Multe face omul din plăcere! Animalele nu fac nimic din plăcere, ci numai din necesitate, instinct. Am ajuns la nivelul în care nu mai asociem, neapărat, plăcerea cu binele. Acum putem găsi plăcerea şi în durerea sau în suferinţa noastră sau a altora! Nu credeţi că este perversiune?

Dacă îmi veţi spune că plăcându-vă, de fapt iubiţi frumosul, în acest caz nu veţi face altceva decât să vă autostigmatizaţi, confirmându-mi încă o dată, dacă mai era nevoie, faptul că omul este capabil să ucidă din plăcere!

LĂSAŢI FLORILE SĂ TRĂIASCĂ!! Lăsaţi florile să intre în circuitul naturii şi să-şi îndeplinească rolul lor! Imortalizaţi-le splendoarea în filme, fotografii sau tablouri! Copiați-le parfumul în esenţe! Gândiți-vă că banalul (pentru noi, dar nu și pentru natură) moment în care rupeți o floare reprezintă, de fapt, sfârșitul unei vieți, iar viața este un concept unic ce cuprinde și om, și floare, concept care ar trebui să fie inviolabil. Viața este o minune de care numai Dumnezeu, prin puterea Sa nelimitată, poate dispune. Prin gestul de a distruge, gest ce pare nesemnificativ când este exprimat la acest nivel, arătați, de fapt, valoarea pe care o acordați, conștient sau nu, vieții, chiar dacă este reprezentată „doar" de o floare. Nu mai încurajați sacrificarea lor pentru plăcerile voastre volatile şi efemere! UCIGAŞILOR!

Al.Florin Țene

Președintele național al L.S.R.

Universul liantului dintre Sadoveanu și Labiș

George Călinescu stipula în a sa *Istorie a literaturii române* apărută în 1941 că „opera lui Sadoveanu e o arhivă a unui popor" simțind în opera sadoveniană expresia în totalitate a istoriei, geografiei și psihologiei poporului nostru, concluzionând că *„Mihail Sadoveanu e un mare povestitor, cu o capacitate de a vorbi autentic enormă*" (op.cit., 561), opera sa fiind nu numai sursa vie a unor trăiri autentice ci și o sinteză a cunoașterii peisajului material și spiritual al poporului român.

Capacitatea creatoare originală a lui Sadoveanu a fost relevată, documentat și erudite, de către criticii și istoricii literari, dar și emoțional de către poeții care l-au cunoscut și care i-au adus omagiul, sugerând în imagini plastice, poezia și omenia operei sale. Printre aceștia sunt poeții prieteni cu Sadoveanu: George Topârceanu (*Cocostîrcul albastru)*, M. Codreanu (*Omagiu, Stejarul*), George Lesnea (*Răboj*, *Ceahlăul*) și alții (vezi *Însemnări ieșene*, vol. X, nr. 5, mai 1939), sau poeții prolecultiști ca Eugen Frunză, Veronica Porumbacu, Profira Sadoveanu, Victor Tulbure (în *Omagiu lui Mihail Sadoveanu*, E.S.P.L.A. 1956). O parte din aceștia i-au fost prieteni bardului de la Pașcani.

La timpul respectiv, mesajul tinerei generații de poeți ai anilor 1955, față de creația lui Sadoveanu a fost exprimat cu o profundă înțelegere a operei și a autorului *Neamului Șoimăreștilor.* Printre aceștia se numără și tânărul poet Nicolae Labiș. Unul dintre cele patru cicluri ale volumului *Primele iubiri,* apărut în 1956, care l-a consacrat ca pe cel mai reprezentativ și original poet al generației sale, este intitulat *Sadoveniene.* Feciorul pădurilor, luminișurilor și al izvoarelor limpezi din munții Sucevei, recompune, în metafore încărcate de imagini plastice și sugestive, efigia marelui Sadoveanu și drumul operei sale. Ciclul de care vorbeam, scris în 1955, anul în care apăruseră două volume compactate, la Editura de Stat pentru Literatură și Artă; volumul 4: *Duduia Margareta*, *Oameni și locuri*, *Cântecul Amintirii*, povestiri vol.14 Paștile Blajinilor; *Cazul Eugeniței Costea*; *Istorisiri de vânătoare*; *Valea frumoasei*. An în care Sadoveanu a fost ales președintele Uniunii Scriitorilor. În acest ciclu este o regăsire a lui Labiș în opera marelui povestitor, o atitudine admirativă, conștientă, o restituire a înrâuririi pe care verbul sadovenian a exercitat-o asupra poetului de la Mălini. Cele patru poezii ale ciclului *Mihail Sadoveanu, Rugul din Iași, Cosma Răcoare, Bătrânul pădurar,* semnifică etape și atitudini din creația lui Sadoveanu, confirmand aserțiunea lui George Călinescu: *„Mihail Sadoveanu a dominat la orizont prin vasta lui operă toată viața noastră*” (Cf. *Mihail Sadoveanu,* în *Contemporanul*, nr.44 din 1 noiembrie 1956).

Înrâurirea lui Sadoveanu asupra lui Labiș se explică, în primul rând, prin acele afinități elective privind structura sufletească a celor doi moldoveni. Labiș descinde, din *Miorița* și din *Baltagul*, personalitatea sa impunându-se prin poezia vârstei și vârsta poeziei, fiindcă temperamental, Labiș este poetul Sadoveanu, comprehensiv și sensibil, receptiv la oameni, locuri, întâmplări, copil al munților și al miturilor străvechi ale neamului românesc. Pe de altă parte, Labiș se apropie de Sadoveanu în cunoașterea locurilor natale ale poetului, în cadrul cărora anumite elemente alcătuiesc motivarea unor creații de valoare ale celor doi scriitori: *munții* care „ardeau în polei și lumini”, pădurea „soră” a poetului, „*doinele* seara cântate pe șanț”. Ceea ce l-a atras pe Labiș spre Sadoveanu a fost natura munților și a pădurilor Sucevei, de care poetul tânăr își lega permanent copilăria, care, însoțită de o serioasă cultură umanistă, fundamentată cu idei înnoitoare, constituie coordonatele poeziei lui Nicolae Labiș, o poezie modernă și filozofică, având ─ cum stipula Ibrăileanu despre Eminescu ─ „un sunet unic” în poezia românească contemporană.

Legăturile lui Labiș cu Sadoveanu sunt, așadar, organice, determinate în timp și spațiu. Pentru Labiș, Sadoveanu era expresia desăvârșită a unui scriitor, un om prin care vorbesc oamenii, prin care vorbește un neam românesc. Prima poezie a ciclului, intitulată sugestiv *Mihail Sadoveanu,* reconstituie într-o suită de patru tablouri echilibrul sufletesc al scriitorului și rădăcinile sociale ale operei. N. Labiș alternează descrierea locurilor natale cu amintirea lecturilor din opera sadoveniană reflectând astfel înrâurirea ei asupră-i. Întâlnirea are loc, imaginativ, cu prozatorul în inima pădurii, subliniidu-se în acest chip o trăsătură caracteristică scrisului autorului *Mitrea Cocor*.

Alături de celelalte cicluri, *Sadoveniene* ne dovedește că Labiș a fost un mare talent, a simpatiei poetului pentru marile valori, a contopirii acestuia cu drumurile și popasurile în istorie ale poporului nostru. Și ni se pare firesc să consemnăm, că în cadrul geografiei literare românești, drumul marilor creatori, care leagă Ipoteștii cu Pașcanii și cu Transilvania lui Lucian Blaga, trece, cu euritmia codrilor Sucevei și în salt de căprioară, prin Mălinii lui Nicolae Labiș.

Liantul care unește pe cei doi, Sadoveanu ─ Labiș nu e doar un capitol de istorie literară. El este așezat temeinic sub semnul unor autentice *confluențe morale.*

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

GENERALUL sau o carte ca metodă

,,Metoda” acestei cărţi este dezinvoltul, firescul relatării, fără nicio urmă de falsitate. Poemele nu poartă titluri, dacă nu cumva putem avea în vedere un singur **poem** scris format din cincizeci de secvenţe, motivul fiind Generalul – denominativ şi motiv de inspiraţie destul de rar. O poetă-divă care–şi cheamă iubitul (transfigurat în General) transformă tema dragostei într-o efuziune plină de tării, convingătoare ca o respiraţie de aer de munte ce îţi poate ajunge un timp îndelungat.

Radu Cange-poet –Fragment din cronica publicată în revista „Poesis”

Cartea **„Generalul sau o iarbă înălțată până la cer”** este un dialog dincolo de carne, dincolo de erosul profan, între cele două entități: masculin și feminin. Generalul este acea masculinitate războinică neliniștită, care încearcă să-și dea măsura; personajul acesta, deși poezia nu are personaje, este indus, este creat de autoarea însăși, de așteptările ei, de ființa ei într-un anume moment. Este vorba de un feminin matur care invocă, construiește propriul ideal, ea adună din fiecare bărbat ipotetic dimensiunile care pot constitui alter-ego-ul feminismului. Generalul este și copil; ea îl așteaptă ca o mamă, ca o iubită. Toate acestea sunt siderate de elementele naturii, de foșnete… Apar ursitoarele, apar vrăjitoarele, apare sihastrul atunci când Generalul nu mai găsește niciun sens în propriile victorii. Generalul este mai mult învingător decât învins. Poezia din această carte este o poezie care îți poate pregăti bătrânețea, îți poate pregăti întâlnirea cu un om care urmează să-l întâlnești, un om știut sau neștiut, îți poate pregăti despărțirea de un duh blând. Eu personal o consider o poezie specială, care face un destin anume umanității.

Fragment din discursul ținut la lansarea cărții în 18 octombrie 2005 de către poetul Aurel Sibiceanu

Eu aș zice că nu este vorba de o producție lirică ci mai degrabă de una epică. Este de fapt o poveste. O poveste din interior. Dacă vreți este androginul veșnic care în mitologia greacă a fost despicat și a rămas să se caute jumătate cu jumătate.

Fragment din discursul ținut la lansarea cărții în 18 octombrie 2005 de către scriitorul Marin Ioniță

Generalul sau o iarbă înălțată până la cer

(continuare din numărul trecut al revistei)

***

Pielea sălciilor tinere lucea
ca arama ochilor tăi, Generale,
în nopțile sălbatice
când lupoicele au lapte fierbinte,
străveziu, luminos
și pasul lor scânteia sub lună,
pe zăpadă puțină,
așteptându-mă pe mine,
eu cea care întârziam deseori
prin crânguri,
rătăcind pe sub arinii de-argint
bătuți în pietre scumpe...

***
Ceva rotitor, diafan,
venea întotdeuna
dinspre inima acelei câmpii,
înlocuind inima ta, Generale,
o inimă purtând
o mantie nevăzută
și un nevăzut sceptru de voievod.
Pe obrazul meu adia
aerul macilor din sângele tău…

***
Treceam prin locuri în care
frunze multicolore
își dădeau întâlnire
la răscruce de vânturi,
acolo unde tu, deseori,
opreai o caleașcă
pentru a-i fura unei zeițe a războiului
giuvaierele toate…

***
Uneori, ecoul tainic
al locului unde ai crescut
ajungea până la mine,
împingând luntrea
spre ape
străpunse de raze
ca de luminoase picioare de berze…

***
Liniștea văii adânci
însoțea un pas cu pinten
și o prelungă amintire a trupului tău,
curgerea ploii pe copaci,
pe firele de iarbă...
Era un fel de a-ți vedea chipul
în oglinzile vegetale ale altor clipe
și de a te chema
din lungile tale călătorii,
ca să vezi cum se îmbracă nucii
din arama calmă a armurii tale, Generale.

***
Tu încă mai treci călare
pe un tăiș al drumului
de lângă gutuii sălbatici
ce au strălucire de puf
și de galben cuminte,
acum când rar mai bea cineva
din urma unei copite de cal,
când sabia și pintenii tăi,
îngropați în taină, la o răscruce,
înalță flăcările unui cântec deasupra
câmpiilor...

***
Ceața acestui ținut, Generale,
amintește de eșarfa de racoare
a nopților de primăvară
care te însoțea,
transparentă și tăcută
între războaie.
Numai un abur nostalgic
te urma
plutind deasupra potecilor
pe unde greierii
îți ademeneau,
din când în când un timp al tău…

***
Îmi închipuiam
un gest al mâinilor tale
care asalta florile de soc
de parcă ai fi știut
că sunt și eu undeva,
ascunsă printre ele,
crescând asemeni unui fruct
din ochiul dragostei
îndreptat în timpurile acelea
spre tine…

***
Fără să știu,
parfumul unui fir de mărar
mă purta
prin împărăția lui,
prin împărăția unde lumina
urcă pe drumul corolelor de aer și de apă
ale dimineților mele,
acolo unde din pliuri de polen

și umbre ascunse-ntre frunze,
pasul meu, ca pasul furnicii,
croia un fir de potecă
ce ducea spre lumina
din care odată, demult, m-ai rupt, Generale,
ca să îți fiu floare înflorită la rever
și cu mult mai mult,
cu mult mai mult de atât.

***
Eu mai cred și acum
că tu ești chiar fluturele
ieșit din glezna
piciorului meu stâng,
într-un vis dintr-o dimineață de primăvară,
Generale.

Vasile Ghițescu

PAMFLETUL ÎN OPERA LUI TUDOR ARGHEZI

Tudor Arghezi obişnuia să-şi construiască adesea o estetică proprie a genurilor literare frecventate. El a formulat în mai multe articole extrem de interesante; opinii scrise despre pamflet.

Înainte de a pătrunde în dezvoltarea temei propuse, să vedem cum defineşte DICŢIONARUL ENCICLOPEDIC AL LIMBII ROMÂNE termenul pamflet: „s.n. (provine din fr. pamphlet; cf. engl. pamphlet, cf. numelui propriu Pamphilet, numele unei comedii din secolul 12). Specie literară, în versuri sau în proză, cu un pregnant caracter satiric, în care, de obicei prin limbaj violent şi agresiv, se condamnă defecte morale, concepţii (politice) retrograde, aspecte negative ale realităţii sociale etc. Cei mai cunoscuţi autori de pamflete sunt Voltaire, Swift, iar în literatura română N.D. Cocea, Tudor Arghezi ş.a.)”.

Tudor Arghezi îi acordă pamfletului aceeaşi preţuire ca oricărei specii literare majore, convins că el „trăieşte prin sineşi, ca romanul, epopeea sau satira.” (din „Tablete de cronicar”).

Arghezi preţuieşte pamfletul artistic, desigur, căci altfel, articolele injurioase pur şi simplu, sau scrise neinteligent, îi repugnă. Nu-i de ajuns, consideră Arghezi, să „numeşti câţiva imbecili pe nume”, să „şifonezi câteva obrăznicii”, să „înţepi şi dezumfli câteva baloane” – „toate acestea numai cu o pană normală şi numai gramaticală.” (În paranteză fie spus, după decembrie 1989, în publicistica românească pamfletul a fost depreciat, iar termenul a fost folosit în mod necorespunzător de către mulţi „neinspiraţi”).

Armă în serviciul „năzuinţei violente către mai bine şi mai pur”, pamfletul pretinde, pentru a se putea constitui în zona artei, o stăpânire sigură a mijloacelor de expresie. Părerea personală a lui Arghezi a fost concretizată în următoarele rânduri: „Pamfletul se învârteşte în jurul obiectului cu oarecare *frumuseţe de corb*: între două zboruri circulare, ciupeşte, zgârie, înţeapă, rupe. Pamfletul se lucrează cu undreaua, cu peria de sârmă, cu răzătoarea sau cu *ferestrăul* bijutierului; şi uneori, în clipele supreme, cu uneltele măcelăriei”.

Cât de plastică este această caracterizare!

Eleganţa execuţiei adversarului este condiţionată de o eleganţă sufletească: numai cine ştie „iubi frumos” poate „să urască admirabil”.

Şi trebuie să recunoaştem că Arghezi, în exerciţiile sale polemice, a manevrat de la început instrumentele expresiei pamfletare cu precizie de maestru. Revelată încă din „Linia dreaptă”, puterea pamfletului arghezian îşi croieşte, din 1911, o expresie de originalitate unică în literatura română.

Pamfletele de după Primul Război Mondial, mai cu seamă cele din perioada 1930 – 1940 (cu excepţia

„Biletelor de papagal”), vor fi lucrate în tot mai mare măsură „cu undreaua” şi „*ferestrăul* bijutierului”, în timp ce, pentru făurirea elor anterioare, poetul recurge mai ales la „peria de sârmă”, la „răzătoare” şi nu rareori la „uneltele măcelăriei”.

Politicianismul venal, parvenitismul, setea de bogăţie, slugărnicia hidoasă faţă de cei puternici, negustoria de convingeri, parada patriotardă, iată câteva dintre beteşugurile sociale ce devin, începând din 1911, obiectul permanent al satirei argheziene (dar care, vai, se pot constata după decenii, chiar secole, şi în zilele noastre...)

Imagini răscolitoare pun în lumină teribila sărăcie şi mizerie a majorităţii ţăranilor, în contrast cu huzurul în care trăiau cei suspuşi. Datorită jafului crâncen, nelimitat exercitat de aceştia, ţăranul, fala câmpiilor, stors de toată vlaga, şi-a pierdut chipul omenesc.

Cu ură sunt denunţaţi în articolele lui Arghezi profitorii de pe urma Primului Război Mondial. Pana scriitorului nu cruţă nici monarhia.

Unul din modurile preferate ale pamfletului arghezian, în perioada începuturilor sale publicistice, ca şi după aceea, este *portretul satiric*.

Pamfletele lui Tudor Arghezi ţintuiesc la stâlpul infamiei o serie de specimene. Iată, de pildă, cum prezintă scriitorul tipul lichelei, al „învârtitului”. Acesta poate fi văzut sărind dintr-un partid într-altul (oare unde am mai văzut noi aşa ceva?!), ca dulăii, dintr-o curte prădată, peste garduri, în ograda vecină, cu jigniţele pline de slănină, ca şoarecii din unt şi caşcaval.” (*„Gonacii*”)

Nespusă oroare îi trezesc scriitorului demagogii de soiul oratorului războinic, care, în fraze ce-l amintesc pe Caţavencu, urlă în adunări cum că, dacă ar avea 48 de copii, i-ar trimite pe toţi la război, dar, *neavând niciunul* (!) apelează la compatrioţi să-şi trimită ei copiii la război ! (vezi „*Patriotul*”*)*.

Dar vârful peniţei de pamfletar a lui Arghezi a înţepat nu numai pe autohtoni. În timpul dictaturii fasciste, Arghezi a scris cel mai teribil pamflet al său care a rămas o capodoperă a speciei. Este vorba, desigur, de „*Baroane*”.

Pe ce ton i se vorbeşte baronului Manfred von Killinger, ambasadorul Germaniei fasciste în România în perioada celui de al Doilea Război Mondial! Toate instrumentele artei argheziene a pamfletului au conlucrat la făurirea acestui giuvaier satiric. Victima trezeşte un sentiment de greaţă. Baronul este din speţa jivinelor fără oase.

Scriitorul ni-l înfăţişează într-o dublă situaţie: semeţ când se ştie la adăpost de primejdie şi chircindu-se de frică atunci când simte pământul clătinându-i-se sub picioare.

Lucrat la cald şi rece, pamfletul începe cu exclamaţii crunt batjocoritoare: „Ce semeţ erai odinioară, dragul meu, de n-ai mai fi fost! Şi ce mojic! Ce mitocan! Ce bădăran!”

Uimirea scriitorului la înfăţişarea schimbată a baronului, este parcă a unui ţăran şiret care face pe prostul, dar nu simulând o atitudine respectuoasă, ci cu o aroganţă făţişă, cu intenţia clară de a-l umili pe interlocutor. Este parcă şi o bucurie răutăcioasă, manifestată ostentativ.

Pamfletul ni-l arată pe baron umplut bine, „până la râgâială” cu roadele pământului românesc, jefuite. Din subţiat, cum fusese la venirea în ţară, baronul a luat proporţii, umflându-se totodată şi în pene şi luând năravul de a împunge oamenii cu o căutătură obraznică, „aţâţată” - cum zice autorul, privindu-i ca pe nişte argaţi. Tonul pamfletului devine tăios, şuierător.

Indignarea şi mânia alternează, în pasajele ce urmează, cu o imensă oroare. Ca un intestin gros amplificat – aşa pare făptura baronului care a pângărit şi împuţit totul în jur, pe unde a trecut: salteaua pe care s-a întins, apa din care a băut şi s-a bălăcit:

„Picioarele tale se scăldau în Olt şi miroseau până la Calafat, nobilă spurcăciune!”

Pamfletul dobândeşte accente lirice de o mare suavitate, atunci când pe un ton elegiac, tremurând de durere, în tonul plângerilor lui Ieremia din Biblie şi evocă florile, poamele, holdele pârjolite de personajul sinistru.

Este remarcabil şi pasajul în care autorul i se adresează direct baronului, fără niciun ocol, ca un om simplu din popor: „Uită-te, mă, la mine, Baroane!” şi le înşiră faptele de vitejie de-a lungul secolelor ale unor iluştri voievozi ai poporului nostru, animaţi de dragostea de neam şi ţară.

A fost de ajuns o zguduire, pentru ca din semeţia mojică a „roşcovanului” de odinioară să nu mai rămână nimic.

Subţiat şi învineţit, cu obrajii intraţi în gură, cu gulerul „căzut pe gât, ca un cerc de putină uscată” (ce imagine!), cu „mustaţa pleoştită” şi „ochi fleşcăiţi”, baronul ne apare într-un final jalnic: „Parcă eşti un şoarece, scos din apă fiartă, de coadă, baroane!”

Socotim că am prezentat cu prisosinţă arta de pamfletar a lui Tudor Arghezi, ce s-a impus cu o forţă nebănuită, pe măsura talentului marelui scriitor.

Pamfletele sale trebuie apreciate nu numai după justeţea opiniilor exprimate. Trebuie căutat în ele miezul de foc al „patimii” cu care autorul se bate pentru o credinţă. Gala Galaction făcea observaţia că tot ce scrie Tudor Arghezi „pogoară dintr-o convingere năpraznică”.

„Într-o evocare a lui Tudor Arghezi, făcută de scriitorul Ion Vinea (1893 – 1964) în revista „Steaua” nr. 6/1961, pag. 20, acesta îl aşează pe drept cuvânt pe Arghezi, între marii pamfletari ai lumii: „Ne gândim la toţi maeştrii pamfletului, gen vechi de când lumea. Ne gândim la Ezechiel, la Timon din Atena, la libeliştii veacurilor 15 şi 16 şi, mai apoi la Desmoulins, la Marat, la Hébert, la Swift, la Junius, la Blaise şi mai

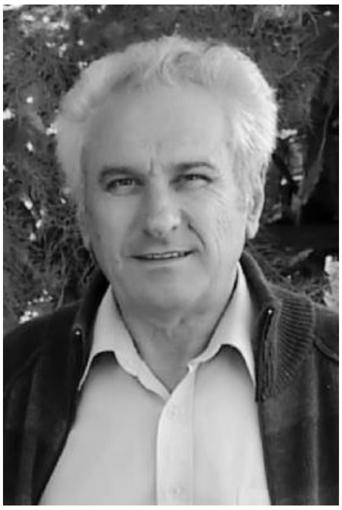
încoace la Vallès, la Cormenin – Timon, la Rochefort, la Bloy, la Jaurès…”

După opinia lui Ion Vinea, „Arghezi se deosebeşte dintre toţi, şi-i depăşeşte.”

Iar noi ne alăturăm opiniei acestuia.

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeş

Unde-i Adevărul?

Pe cine să mai asculți,
S-auzi Adevărul?
Poate, pe tine însuți,
Ori pe Iisus, Mântuitorul.

Ce-a fost, nu mai e gândul,
S-a deșteptat și la copii,
Nu-și mai așteaptă rândul,
Umblă aiurea, hai-hui.

Sufletul, mai luptă cu răul,
Se spovedește pe unde calcă,
Prunc a rămas într-un staul,
Lumină, în trupul de joacă.

Nici în vin, nu mai e adevăr,
S-a înecat în atâta minciună,
Otrava din cupe, o cumpăr,
S-acopăr falsul din strună.

Nici seninul nu mai e senin,
E bleu ciel sau de altă culoare,
Numai Raiul a rămas divin,
Dar, și el, numai de sărbătoare.

În cumpănă l-a pus chiar viața,
Și-l plimbă, de la Ana la Caiafa,
Pe-o muchie de cuțit cu speranța,
Prin grădinile Bahai din Haifa.

Adevărul, unde să-l mai caut,
Orbește, dacă iese la lumină,
Poate, de-aceea-i așa precaut,
Stă ascuns și vine numai la Cină.

Vremuri neobișnuite

Îngerii ne sfătuiesc: *Stați acasă!*,
Pe masa de operație-i un trup,
Țara trebuie să supraviețuiască,
Zumzăit ordonat într-un stup.

De departe întrebăm unii de alții,
Deși suntem aproape, la doi pași
Slujbe țin afară, doar Prea înalții
În case izolați devenit-am ostași.

Trec ambulanțe mai des ca oricând,
Sirene au strigăte de moarte,
Câtva timp în urmă aveam alt gând,
Să hoinăresc cu soția pe Marte.

Plângem morții și inconștienții,
Nu-i o joacă pe-aceeași creangă,
Mult s-au înmulțit nopțile minții,
Nu-i timp la cimitir de dat ofrandă.

Îngeri am vrea să-ntâlnim în rai,
Când o veni timpul peste un veac,
Până atunci să avem propriul grai,
Invizibililor să le venim de hac.

Întreagă rămas-a credința,
Până ce îngerii aripi n-au frânt,
Prea neînvățată încă e știința,
Luptă, ca noi să fim pe pământ.

Stai acasă frate, nu pregeta!
Jertfa ta de azi va fi răsplătită,
Roagă-te, descarcă-ți neliniștea,
Mai aproape-i lumea fericită.

Câmpul lui Marte

Ninge pe câmpuri virusate
Pe vieți de boli secerate
Pe suflete plecate departe
Viruși pe Câmpul lui Marte.

Ninge pe crengi îmbobocite
Pe straturi abia răsărite
Pe florile înmiresmate
Ninge pe case-nlăcrimate.

Ninge pe capete plecate
Să spele multe păcate
Pe gânduri neîmpărtășite
Pe iubiri de timp răvășite.

Ninge cald pe șemineu,
Pe locuri de refugiu
Pe scaune goale la teatru
Pe trepte reci de amfiteatru.

Ninge, ca o amăgire
Pe tot ce-a fost iubire
Pe anii copilăriei izolate
Peste destine spulberate.

Când totul va fi bine
O să te-ntorci la mine
Voi îmbrățișa pe oricine
Ninse iubiri împart cu tine.

Ninge ca-n basm, dar nu e basm!

Primăvară frumoasă

Primăvară, cui te adresezi
Flori pentru cine-ai deschis
De ce-ai desfăcut frunze verzi
Pentru cine-ai născut paradis?

Primăvară, de ce ne sfidezi
Mirosul tău ne cheamă afară
Flori albe ai deschis în livezi
Pentru cine cântă fanfară?

Primăvară, o să treci degeaba
Gândurile noastre au alte griji
Acum, omenirea are altă treabă
Pe viață și moarte luptă cu viruși.

Primăvară, nu ne mai chinui
Scoate-ne afară la iarbă verde
S-aprindem candele la străbuni
Cui ai pregătit peluze superbe?

Frumoaso, te-am așteptat atât
Verde să renaști, ca în alte dăți
Te-am așteptat, să ne ții de urât
Nu să stăm baricadați în cetăți.

Frumoaso, în loc să fii leacul nostru
Zâmbet să ne-așezi pe buze
Te-ai schimbat ad-hoc în monstru
Ne duci în adâncuri la meduze.

Gândul îmi zice să ies la soare
Din izolare, să plec din casă
Frumoaso, să-ți miros splendoare
La anotimpuri ești mireasă!

Eroii în alb

Sunt stresat, mă sperie gândul
Că soarele străluce degeaba
Își irosește raze cu pământul
Timpul nu-l oprește din grabă.

Văd chipuri cu măști pe față
Cu viața dată peste cap
În suflet c-un dram de speranță
Luptând cu invizibil satrap.

Harnicii, n-au timp de gândit
Zi și noapte sunt la datorie
Cu măști pe față stau la pândit
Viruși ascunși în cochilie.

Gândul la ziua de azi și mâine
Prea departe-i poimâine de azi
Dacă pe câmp va mai fi pâine
Când ne vom săruta pe obraji.

Între viață și moarte-i un pas
O respirație în plus ori în minus
Anticorpii ar scoate din impas
Războiul omenirii cu un virus.

Eroii în alb promit că rezistă
Ca altădată: *Pe-aici nu se trece*
Ostașii păcii în luptă insistă
Învingători ai războiului rece.

Ne mor fără halate salvatorii
Răpuși pe rând de infecții
Pe ei cine-i mai salvează?
Sunt muritori, ca pacienții.

Trece primăvara pe la fereastră
Parfumu-i simt, n-o pot atinge
Scriu poezii, o pasăre sihastră
Zboară, dar nu poate să strige.

Ca ceilalți

Azi, nu suntem ca ceilalți
Din brațe ne-a lăsat norocul
Deși-am crescut mai înalți
Nu ne mai tămâie busuiocul.

Fugari după propriul destin
S-avem epoleți de onoare
Sărim peste gard la vecin
Mândria-i călcăm în picioare.

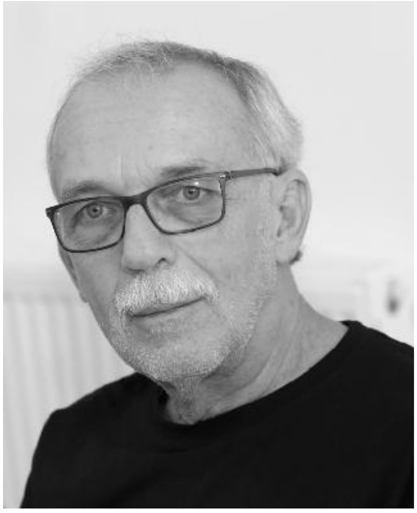
Timpul ne-a declarat război
Clepsidra curge nisip la topit
Trecutul nu-l mai dă înapoi
I-a pus veșmânt de răspopit.

Piere omenirea fără lumânare
Apocalipsa a trezit din vis
Sătulă de-atâtea arme nucleare
Drone înalță pân'la paradis.

Prispa cerului cu nevinovați
Nu are atâtea locuri de veci
Pământu-i învârte pe ceilalți
Inși în războaie inumane, reci.

Până și Creatorul e dezolat
Nu-și recunoaște lutul dăltuit
Chipuri blânde, creștine, a creat
Nu mai are omul ce-a plămădit.

Constantin Teodor Craifaleanu

Aprilie în Piteşti

E liliacu-n floare în Piteşti,
Lalelele sunt gata de concert,
Frumos pe Strada Mare-i să priveşti
Cum trec râzând tineri, în pas alert.

Iar porumbeii de la Prefectură
Se plimbă ţanţoşi printre trecători,
Mai ciugulind câte o firmitură,
În aerul înmiresmat de flori.

În Expo Parc vezi ţâncii alergând,
Atent supravegheaţi de bunicuţe.
Mai vezi,e drept,şi vreunul plângând,
Dar, totul, printre flori şi vrăbiuţe.

E un miros de verde prin Trivale!
Şi-ţi fac cu ochiul pomii înfloriţi…
Perechi, perechi, de mână, merg agale…
Şi toţi zâmbesc… Și toţi par fericiţi…

Liliac liliachiu

Liliac liliachiu,
Te iubesc de când mă ştiu…
Când te întâlnesc pe drum
Mă vrăjeşti cu-al tău parfum
Şi-mi întinzi, fără regret,
Ramuri pentru un buchet,
Dar, de pe crengile tale,
Vreau, doar, flori cu cinci petale…
Şi găsind din loc în loc,
Le iau să-mi poarte noroc,
Apoi, mi le-arunc în sân,
Nu pentru că-aş fi hapsân,
Dar, norocu-i floare rară,
Când nu eşti atent îţi zboară
Şi se duce în pustiu…
Liliac liliachiu,
Vis de dor de primăvară…

Liliac alb

Liliac alb şi bătut,
Floare-a visului de-april,
Lângă tine am crescut
De când eram mic copil…

Tu ai devenit un pom,
Dar tot la fel înfloreşti.
Eu am devenit un om
Plin de grijile lumeşti.

Cred că mi-ai zâmbi şi azi,
Dar, n-am timp să te privesc,
Căci necaz după necaz
M-au făcut să-mbătrânesc…

De-aş visa că mi-ai trimis
O petală albă-n dar,
Aş vrea să rămân în vis
Câteva zile, măcar!

Dac-aş şti că undeva,
Sufletul meu visător
Va-ntâlni mireasma ta,
Aş muri *mult* mai uşor!

Bolnav de dor

E boală tot ce mi se-ntâmplă,
O dulce boală,-adevărat,
Deşi-i pornită de sub tâmplă,
În inimă s-a instalat.

Iar de aici până în suflet
M-a împânzit uşor, uşor,
Şi, din călcâie până-n creştet,
Eu sunt bolnav de boala *dor*.

E dorul meu suprem de tine,
E dorul meu cotidian,
Mi-e dor şi când eşti lângă mine,
La fel mi-era şi-acum un an,

La fel va fi şi peste zece,
La fel şi când nu vom mai fi,
Căci doru-i boală ce nu trece,
El după noi va dăinui!

Iar boala mea de dor de tine
Poate e gravă, poate, nu.
Un singur lucru îl ştiu bine,
Că tratamentul ei eşti Tu!!!

Cântec de sirenă

Cântec de sirenă, dulce, -amăgitor,
Te ademeneşte blând, uşor, uşor,

Te-mpresoară tainic, fin, insidios,
Nu te poţi desprinde, e-atât de frumos!

Îţi blochează mintea, simţurile-ţi dorm,
Nu crezi realitatea, vezi totul diform.

Parcă ţi se pare că pluteşti prin nori,
Crezi că este-aievea, chiar crezi că tu zbori…

Uiţi de toate cele ce sunt pe pământ,
Căci eşti prins în vraja vicleanului cânt!

Cu cât trece timpu, -ţi place tot mai mult
Şi îţi zici întruna „Vreau să mai ascult"…

Dar, când îţi dai seama, este prea târziu,
Geaba-ţi spui acuma „Trebuia să ştiu

Să-mi astup urechea, ochii să-i închid,
Să nu mă las pradă cântului perfid
Al vreunei sirene, al vreunui partid!"

La despărţire

Din toate florile din lume
Aş vrea pe una s-o aleg
Şi s-o botez cu al tău nume,
Să-l ştie Universu-ntreg.

Din multitudinea de stele
Ce ne-nconjoară-n infinit,
Ţi-aş oferi una din ele,
Să-ţi aminteşti că ne-am iubit.

Din toată muzica măiastră
Compusă cu aport divin,
Ca să nu uiţi iubirea noastră,
Cel mai frumos cânt ţi-l închin.

Din versurile lumii toate,
Am ales unul să-ţi dedic,
Deşi, pare-o banalitate:
„Când nu-i iubire, nu-i *nimic*"!

Nu sunt un vagabond

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Demn de oprobriu şi dispreţ,
Purtarea mea nu-i suburbană,
Eu pun pe *sentimente* preţ!

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Deşi, poate, aşa îţi par,
Tu mie-mi pari nepământeană,
Atinsă de cerescul har.

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Nu mă privi ca pe-un nimic,
Nu te grăbi s-o iei la goană
Când crezi c-aş vrea ceva să-ţi zic!

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Eu am o inimă în piept
Ce sângerează, ca o rană,
Când nu apari şi eu aştept…

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Eu te iubesc, nu-i un păcat,
Şi-ţi ţin poza ca pe-o icoană
Din vremile de altădat'…

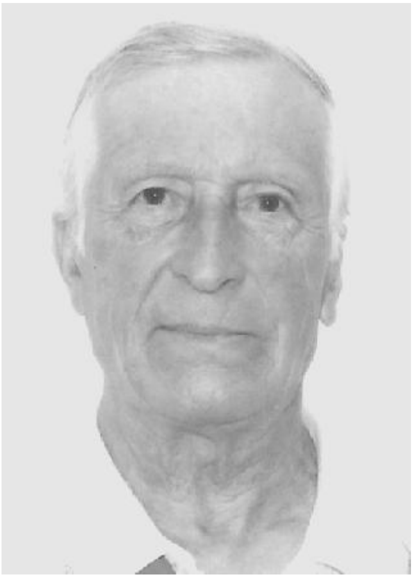
Nu sunt un vagabond, cucoană,
Nu mă ucide din priviri,
Căci eşti regina cu coroană
A tristei mele mari iubiri!

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Am şi eu fraţi, surori, părinţi…
Nu cred că eşti de piatră stană,
Ghicesc în ochii tăi dorinţi…

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Întreaga viaţă-am să-ţi repet!
Când vei mai trece, diafană,
Însă, voi fi mult mai discret…

Nu sunt un vagabond, cucoană,
Şi-am să aştept şi vieţi la rând
Un semn, un tremurat de geană,
Un zâmbet sau, măcar, un gând…
Nu sunt un vagabond, cucoană!

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Ars poetica

Nu-mi place poezia fără rimă,
Cu vers abstract, anost și fără tropi!
Risipa de cuvinte mă deprimă,
De nu-s idei și nestemate-n snopi.

Mai bine răsfoiești dicționarul
(Și sunt destule, ca să poți s-alegi!),
Adevăratul vers ți-arată harul,
Doar dacă îl trăiești și-l înțelegi.

Intimitate tuturor să dărui –
Și caldă, și cu nuri, nu însă nudă;
Îmbrac-o-n transparență, iar în păru-i
Pune-i floare de mac, de rouă udă.

Sub ageri ochi ai altora ajuns,
Poemul tău le va pătrunde-n gând,
Iar al lor suflet, pân-atunci ascuns,
Se va deschide lumii, renăscând.

Statornicie

Îmi bate bătrânețea-n geam –
Să uit de ea, mă-ntorc, subtil,
Spre vremea când eram copil
Și nicio grijă nu aveam.

Priveam un orizont terrin
Tivit de codri și zăvoi,
Sorbind cu ochii amândoi
Splendoarea cerului senin.

Și – nici pe ploaie, nici pe vânt –
Măcar o zi, n-am regretat
Că m-am născut în acest sat,
Al cărui prag mi-e drag și sfânt.

Ca să-l blamez, cum să-ndrăznesc,
Când, din pruncie, îi știu gustul
Pe care-l are, toamna, mustul
Și-n tuci, mălaiul românesc?!

Lung șarpe, lunecă pe prund
Râul cu nume de hoinar –
Dâmbovnicul - , spre alt hotar
Și gândul meu cu el ducând.

Rămân acasă, însă, eu,
Căci locul ăsta îl știu bine
Și sufletu-mi se întreține,
Prin cei plecați, cu Dumnezeu.

Sunt – o știu de mult – păstorul…

Sunt – știu de mult – păstorul oițelor din turmă
Ce sunt pe deplin mute, de nu le grăiesc eu,

Ori nu le-nşir pe pajişti, eu rămânând în urmă,
Ele ducând în zare gândul şi dorul meu.

Mai ştiu – şi nu de-acuma – că uneori le chinui,
Purtând la deal, la vale, ascultător ciopor;
Pe cât de dur le fluier, pe-atât tilinca linu-i
Tilincănit presară, dând fantezie-mi zor.

Oiţele-s cuvinte şi mulţi le-or înţelege,
De-or merge pe imaşul acestui text ce-am scris,
Ba chiar cu sentimente, şi ei se vor alege,
Că-i deşcă veche baciul şi păstoreşte-un vis.

Ştiu c-am greşit…
(Sonet)

- Ştiu c-am greşit…Şi, totuşi, înainte-ţi nu mă-nchin –
Acelorași ispite căzut-ai şi tu roabă;
Chiar lumea asta toată păcătui, neghioabă,
Căci dulce e iubirea şi plină de venin.

Nu-i sufletul bucată de lemn, să-l prinzi c-o scoabă
De-un altul care, poate, iubeşte mai puţin;
Din propria ta fire neînţelegând o boabă,
Cum ai putea-nţelege al altora destin?

Pe muchie de viaţă trăieşte fiecare
Şi-atâtea cicatrice pe gând şi suflet poartă,
Încât, deşi respiră, încet, dar sigur moare.

Fără ecou, iubirea e o trăire moartă,
E noapte fără stele, e zi fără de soare,
Noi toţi – făpturi din carne – urmând aceeaşi soartă.

Vremuri grele

Dincolo de geam e libertatea,
Dincoace, sunt – pare-se – ferit;
Un duşman mi-ameninţă cetatea,
Răvăşindu-mi traiu-obişnuit.

Nu îl văd, dar simt cum ne pândeşte
Din eter, din apă şi din lut –
Nici un om, tihnit, nu mai trăieşte,
Doar speranţa-i vie, ca un scut.

Ieri, zburdau mulţimile pe stradă,
Forfotă era în club, la moll;
Astăzi, şi moralul stă să cadă,
Căci, din zi în zi, e mai ,,nasol”.

S-au golit metroul şi tramvaiul,
Stăm acasă, ca la penitenţă –
Buimăciţi, ne chinuim cu traiul
Ce-l impune starea de urgenţă.

Au rămas străjeri pe metereze
Doctorii, poliţia – şi-acuma,
Iese şi armata să vegheze –
Dar, şi-aşa, se tot îngroaşă gluma.

Valuri – valuri, fug din lume-acasă
Mulţii risipiţi prin Europa;
Şi strânsură, slujbe grase lasă –
Cred c-aici vor depăşi sincopa.

Însă ei aduc şi spectrul morţii,
C-un strănut îmbolnăvind o ţară;
Oare le-mplineşte visul sorţii,
Să avem ,,o ţară ca afară”?!

Dincolo de geam e libertatea,
Dincoace, sunt – parcă – arestat;
Nu-mi sare în sprijin nici etatea,
Totuşi, de la scris nu mă abat.

El îmi e prietenul şi munca
Ăstor zile, ca şi altădată;
Consecvent, voi asculta porunca
Hărăzită de Cerescul Tată.

Fiecare joace-se cu sine
Şi-şi păzească pielea cum o vrea –
Eu socot că forţele divine
Ocroti-vor şi fiinţa mea.

Re – lectură

Eram student; n-aveam habar
Că mai trăia acela care
Avea condei de cronicar
Şi păstorea peste pahare.

În ’65, sfârşeam acel
Prim pas de-nvăţătură-înaltă;
În ’64, Păstorel
Pleca, discret pe ,,lume-ailaltă”.

Trecui prin viaţă hăbăuc,
Ca dascăl de ,,vorbicultură”;
Azi, vrând-nevrând, iar mă seduc
Vechi pagini de literatură,

Căci vânt e-afară şi – mai dur –
M-apasă starea de urgenţă;
Fără lectură, cum să-ndur
Aşa cumplită penitenţă?!

Să răscolesc prin cărţi m-apuc –
Multe – uitate; dau de una:
,,Hronicul…unui…vălătuc”,
Ce m-a-ncântat întotdeauna.

Cătând la ea,-mi veni aleanul
Acelui an din altă vreme,
Când Alexandru Teodoreanu
Scăpa de multele-i probleme.

Ins cilibiu și pehlivan,
El frecventa, statornic, crama,
Dar vremea nu-i trecea în van:
,,In vino crescat”…epigrama.

Era,-n duel cu Cincinat,
Arici, în poante, nicicum șters,
Căci bea Cotnarul rafinat
Și nu se poticnea la mers,

Necum la gând și la condei,
Punând în scrisu-i har și zel –
De aceea, dintre ,,derbedei”,
Azi, recitesc din… Păstorel.

Din crâșmă,-n ,,beci” un timp fu pus
(Și nu-i era acolo locul),
C-ar fi blamat soldatul rus
Ce sta, la Iași, prea sus, pe soclu.

Iată cum sun-acel catren
Ce-l duse-n temniță legat
Și mie-mi pare un refren
La ce-am scris însumi, fiind beat:

,,Soldat rus, soldat rus,
De ce te-au pus atât de sus?
Ca să te vadă popoarele,
Ori fiindcă-ți put picioarele?”

Pentru-așa text, zâmbind amar,
Pe ,,vinovat” din somn l-aș smulge
Și l-aș pofti la un pahar
De Cotnărel, că tare-i dulce

Și-are Moldova vin destul,
Cât să ne-ajungă ani și ani;
Cu noi de-ar sta și-un rus fudul,
L-am bea pe gratis, nu pe bani.

Post-scriptum:
-Câți veți citi, nu-mi purtați pică
Pentru acest prea lung papirus!
L-am scris spre a-mi învinge-o frică
De-acel parșiv… coronavirus.

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

De la paralela 45 la meridianul 0 (V)

- Da, există unul la a treia oprire, de aici, a autobuzului.

- Luându-ne rămas bun și urându-i multă sănătate, am coborât într-o stație care era probabil facultativă, căci se afla în plin câmp și în afara clădirii *marketului*, care se întindea pe o suprafață mare, nu mai era nimic în jur.

Intrând în magazin, am constatat că era profilat mai mult pe produse alimentare și semăna foarte mult cu supermarketurile Metro din România.

În privința prețurilor, acestea erau mari, dar ușor convenabile pentru cei care cumpărau *engros*. Într-un capăt al magazinului erau etalate și o serie de produse de confecții de firmă care atrăgeau atenția prin eleganța lor. Am remarcat o bluză despre care n-aș fi putut spune dacă este neagră cu dungi albe sau albă cu dungi negre. Am solicitat o vânzătoare să ne lămurească dacă bluza este de damă sau este bărbătească. Prompt și sigur ne-a spus că se vede destul de clar că este bărbătească. I-am dat până la urmă dreptate, cu oarecare îndoială, pentru ca atunci când am ajuns acasă să văd foarte clar, folosind expresia ei, că bluza era de damă.

Era ora 19.00, ora Londrei, ora obișnuită când ne întorceam noi la hotel din peregrinările zilnice. De multe ori ne programam să mergem pe jos cam 20 de km, știind exact că între stațiile de metrou era o distanță de 5 km și făceam ușor 4 stații de metrou pe jos. În camera de hotel aveam un frigider mic cu băuturile de la hotel, o mare pagubă pentru bugetul personal în

cazul în care erau consumate. Noi le-am scos afară și ne-am pus apa, sucurile, berea și mâncarea noastră. Ne-am turnat câte un *whisky* mic din trusa noastră de urgență pe care o purtam mereu cu noi, ne-am scos mâncarea noastră din frigider, încheind cina modestă cu câte o bere St. Michael, pur londoneză.

Cu o zi înainte, în timp ce mă aflam într-un magazin alimentar, am studiat puțin cam ce cumpărau clienții. Mi-a atras atenția un bărbat înalt, îmbrăcat foarte elegant, cu cămașă albă și o cravată impecabilă de un albastru pur, cu pantofi de lac, negri, lucitori, parcă era unul dintre chipeșii *dandy* din romanele lui Jane Austen. Acest domn și-a cumpărat o pungă de tutun olandez cu câteva corăbii pe ambalaj și o sticlă de bere de 6 lire. Imediat m-am dus la raftul acela și mi-am luat și eu aceeași marcă de bere, dar surpriza a fost atunci când am ajuns la casă pentru a plăti. Casierița a luat sticla de bere și mi-a spus ceva foarte repede, încât nu am înțeles nimic cu engleza mea de baltă, pentru că am avut impresia că nici nu a deschis gura, ci și-a mișcat numai buzele.

Pentru că voiam să o și aud vorbind, am luat din spatele ei o sticlă de hipoclorit de albit rufele, o otravă puternică, și am simulat că o duc la gură ca s-o beau. Atunci ea s-a ridicat în picioare și a strigat că nu este de băut, dându-și seama că sunt străin.

De la indiferență a trecut deodată la amabilitate, de data asta explicându-mi că magazinul are la ofertă, la același preț de 6 lire, un bax de 6 cutii de bere. După ce am luat baxul cu bere, nu mai conteneam să-i zic: „*Thank you, milady!*” ca și cum mi-aș fi făcut cruci să îndepărtez ispita din fața mea.

După 2-3 ore am coborât la recepție să mă documentez despre vizita mea de a doua zi la un târg de antichități din Londra. Dar nu am avut noroc, deoarece locul recepționerului era ținut de un student care era foarte amabil, m-a servit de câteva ori cu bomboane din vasul care era la recepție, pe un pervaz, probabil pus acolo pentru calmarea turiștilor obosiți și enervați din cauza prețurilor. S-a scuzat elegant și politicos că nu știe niciun loc în Londra unde s-ar afla târgul de antichități și mi-a dat ideea să vin dimineață la cei doi recepționeri care cunosc mai bine orașul.

A doua zi, după ce mi-au arătat pe harta Londrei locul unde se ține târgul duminical de antichități și mi-au spus că se cheamă Portobello, recepționerii mi-au atras atenția că de unde mă lasă metroul mai este ceva de mers. Am luat metroul de la stația Waterloo și, după vreo 40 de minute, am mai schimbat un metrou, iar după ce am coborât am mai mers pe jos 2-3 km în urma unui puhoi de oameni care mergeau și ei la același târg. Mi s-a părut că nu este mare în comparație cu cel de la Roma, care se întindea pe vreo 7-8 ha. Mă uitam în jur și eram fascinat de strălucirea și diversitatea antichităților. Parcă mă aflam pe tărâmul basmului „Ali Baba și cei 40 de hoți”. Nu erau numai lucruri vechi, ci și unele foarte noi, în special cărți, ceea ce mă interesa pe mine în mod deosebit.

Când am ajuns la această piață de antichități, am constatat că nu se plătea intrarea ca la unele târguri duminicale din România. Existau mai multe târguri de antichități în Londra, după cum am aflat mai târziu, dar la acesta nimerisem eu: se numea Portobello Individuals Road Market.

Din strada principală, pe unde am intrat, plină de tonete cu mii de mărfuri, se deschideau ca ramurile unui copac ce plecau de la rădăcină numeroase străzi comerciale cu aspect medieval, destul de strâmte, care erau intens circulate. În numeroasele tonete care se înșirau ca mărgelele pe ață, pe mese sau direct pe trotuar, puteai vedea zeci de mărfuri care te atrăgeau ca un magnet. Erau prea multe mărfuri și prea puțini cumpărători. Vizitarea acestui talcioc mirific, senzațional, echivala pentru mulți turiști cu o vizită la un muzeu. Magazinele gemeau ticsite de mărfuri care de cele mai multe ori erau etalate și afară, pe mese.

Una peste alta, erau mărfuri de bună calitate care te atrăgeau ca un magnet, nu ca mărfurile din unele târguri săptămânale din România unde jumătate sunt furate. La capătul uneia dintre străzile supraaglomerate de mărfuri, am zărit o negresă cu un munte de cărți la picioare, jos pe trotuar. Majoritatea erau de literatură, de știință, literatură pentru copii, de educație etc, în limba engleză sau în una din limbile regionale ale Regatului: cornică, galeză, irlandeză, scots, scoțiană. Răscolind printre tomurile prăfuite, nu mică mi-a fost mirarea când am zărit un tratat medical de specialitate care la librărie era cam 125 de lire. L-am luat în mână și l-am răsfoit; era aproape nou, îi mai lipsea numai folia de protecție. Femeia a venit imediat la mine și, pe un glas răgușit probabil de la țigări și băutură, mi-a zis:

- *Fifty pounds, my friend!* (50 de lire, prietene!)

M-am gândit o clipă ce să-i răspund, căci îmi doream din tot sufletul această carte,și i-am zis:

- Prețul este șoc, este foarte mare și în plus de asta, tratatul este foarte greu, are 2-3 kg și o să am probleme la aeroport, la Heathrow, unde greutatea bagajelor este limitată.

- *You is physician*? (Dumneata ești doctor?)

- Nu, i-am răspuns încet, știind că dacă îi dau un răspuns afirmativ nu va lăsa o liră din prețul cerut.

- *Twenty five pounds,my friend, is my price, is very good!* (25 de lire, prietene, este un preț foarte bun!)

- Da, este bun pentru tine, dar nu și pentru mine!

- - *From to you, my friend?* (De unde ești, prietene?)

- Romanian, i-am răspuns eu fără nici o tragere de inimă, în timp ce încercam să mă îndepărtez de negresa obeză, cu niște cercei ca două cercuri de aur în urechile masive, cu buzele de un roz intens și dinții albi, imaculați.

Nu făcusem mai mult de vreo 3-4 pași, când am auzit-o strigându-mă:

- *Sir, sir, five pounds, is good price for poor man!* (Domnule, domnule, 5 lire este un preț foarte bun pentru un om sărac! mi-a spus ea zâmbindu-mi larg.

-*Ok*! am exclamat eu în timp ce i-am dat o bancnotă de 5 lire și am primit ambalată într-o superbă sacoșă cartea de medicină care m-a făcut fericit în clipa aceea.

Mergând pe o altă stradă am observat că o indiancă vindea ilustrate vechi, dintr-o cutie, cu 5 penny ilustrata. Tot negociind cu ea am căzut de acord să-i plătesc 6 lire pe toată cutia. Dar nu am făcut o alegere prea bună pentru că, atunci când am ajuns la hotel, am aruncat mai mult de jumătate.

Când m-am hotărât să plec, ceasul arăta deja orele 14.00 și nu cumpărasem nici un timbru. Atunci mi-a atras atenția un domn cu o geantă mare din piele cenușie, care etala pe marginile genții câteva clasoare cu timbre vechi, de epocă. Înaintea mea, un domn i-a cerut câteva timbre rare, printre care și două timbre cu Churchill. Vânzătorul s-a executat imediat, a deschis un portofel brun-cafeniu, a scos câteva colițe și i-a dat cele trei timbre pentru care a primit 210 lire. Am ales 3 clasoare, dar când am văzut ce preț enorm a cerut domnul cu geanta plină de clasoare, am stat în expectativă vreo 30-40 de minute, până a început să-și strângă marfa. Probabil avea mare nevoie de bani deoarece, până la urmă, mi le-a lăsat cu 160 de lire, lucru pentru care i-am mulțumit din suflet.

Întâmplarea fericită a fost când am ajuns la hotel și uitându-mă pagină cu pagină prin clasoarele cumpărate, am constatat că aveam și eu acele trei timbre celebre pe care le cumpărase omul acela, iar practic celelalte timbre îmi rămâneau gratis. Ordinea, meticulozitatea și rigurozitatea cu care erau întocmite clasoarele cu timbre aproape din toată lumea, cu pagini bogat încărcate cu timbre vechi de zeci de ani din țări care la ora actuală nici nu mai există, m-au impresionat profund.

În România cele mai valoroase timbre sunt cele cu Cap de Bour. Unele surse susțin că la Poșta Română s-ar fi aflat Marea Colecție de Timbre ale României în valoare de peste 30-40 milioane de euro și că de acolo a dispărut fără urmă, ca și valuta externă a României rămasă de la Ceaușescu, iar marile mistere, alături de multe altele, s-au menținut mereu.

Magia numărului şapte.

Semn din scrierea arabă, număr pozitiv, impar,
Încă din antichitate, a exprimat ceva clar.
Principiu de bază a lumii, exprimând o armonie,
Ordine, diversitate şi putere cum se ştie.

I.

Nici ca produs, nici ca factor, de la unul pân-la zece,
Fascinează omenirea, ce de secole se trece.
Şapte, cifra mediană, între mult şi-ntre puţin,
Şapte e motorul vieţii, pentru Domnul e divin.

II.

Pythagora apreciază, că-i număr inteligibil,
Era numărul Atenei şi-l considera teribil.
Platon ne vorbea odată, de-nţelepţii din Milet
Ce erau cu toţii şapte, nu era nici un secret.

III.

Şapte-s minunile lumii, Grădinile suspendate,
Cu Colosu şi cu Farul, Piramide înălţate,
Statui şi Mausolee şi cu Temple ridicate.
Şapte arte sunt frumoase, mereu astăzi promovate.

IV.

Muzica şi poezia, grafica şi cu sculptura,
Cu pictura şi cu dansul, terminând cu arhitectura.
Tot la fel în Evul Mediu şapte arte liberale
Geometrie, arheologie, logică, gramaticale,

V.

Retorica şi muzica, aritmetici importante,
Şapte culori are spectru, de lumină performante.
Roş, albastru, galben, verde, indigo şi violet
Toate alcătuiesc lumină, cu oranjul în buchet.

VI.

Şapte note importante, gama muzicală are,
Şapte zile săptămâna, şapte stele Carul Mare.
Şapte sunt Sfintele Taine, şapte stele Carul Mic
Roma pe şapte coline, cetate după tipic.

VII.

Numărul pefecţiunii, e divin şi este şapte,
Dumnezeu a creat lumea, obosit de-atâtea fapte.
S-a odihnit ziua a şaptea, omenirea l-a urmat.
Şapte perechi de animale, Noe pe arcă a luat.

VIII.

Anunţat că-n şapte zile potopul va avea loc,
Cine nu era pe arcă, sigur nu avea noroc.
Cartea cu şapte peceţi, şapte vieţi, şapte păcate
Toată Scriptura e plină de simbolul cifrei şapte.

IX.

Dacă au trecut şapte ani, datoria neachitată,
La evrei ea se prescrie, la români este uitată.
În Cartea Apocalipsei, şapte îngeri au turnat
Mânie-n şapte potire de la Domnul supărat.

X.

Şapte ani de belşug are, Iosif mare dregător ,
Care strânse grâne multe, cât nisipul mărilor.
Să nu sufere de foame tot poporul egiptean,
Faraonul drept răsplată, l-a făcut mare oştean.

XI.

Şapte ani foamete cruntă, peste lume a urmat,
Seceta lovea poporul, ce murea înfometat.
Iosif le vindea cereale, celor ce-n Egipt soseau,
Adunase mari provizii, de care toţi profitau.

XII.

Psihologic, cifra asta, deţine şapte păcate:
Lenea, învidia, trufia şi desfrâul, instalate,
Avariţia, mânia, lăcomia sunt blesteme,
Românul are şapte vieţi, de nimic el nu se teme.

XIII.
Mendeleev cel cu tabelul, cel clădit pe elemente,
Avea şapte perioade şi sunt şapte continente.
Şapte virtuţi sunt în lume: modestie şi răbdare,
Smerenie, sârguinţă, bunătate foarte mare,
XIV.
Abstinenţă în momentul, ce te-a dus la iritare.
Şapte stadii are omul în umana dezvoltare.
Magia cifrei şapte, matematic dovedită,
Cu înmulţire cu împărţire, nu poate fi obţinută .
XV.
Nici ca produs, nici ca factor, de la unul pân-la zece,
Fascinează omenirea, ce de secole se trece.
Şapte, cifra mediană, între mult şi-ntre puţin,
Şapte e motorul vieţii, pentru Domnul e divin.
XVI.
Constelaţia „Pleiade" compusă din şapte stele,
Şapte zei aveau romanii, se-nchinau la toate cele.
Raiul avea şapte trepte, iar cerul şapte planete,
De şapte ori pedepsea Domnul, cu şapte pilde
complete.
XVII.
Mesia avea şapte calităţi, Isaia a menţionat,
Şapte culori curcubeul, printre raze s-a format.
Dacă visezi cifra şapte, îţi întâlneşti un iubit,
Pe meleagurile Irlandei cu şapte eşti fericit.
XVIII.
Şaptele irezistibil intră în cinematografie,
Realizând „Şapte magnifici, şapte samurai „se ştie.
Şi erau" şapte mirese numai pentru şapte fraţi"
Răspândeau frică şi groază, peste tot „şapte piraţi".
XIX.
Cu acest număr stabileşte Domnul reguli în cuvânt
De la şapte pornesc toate, de când lumea pe pământ.
Şapte braţe avea un sfeşnic, cel din „Cortul întâlnirii",
Şapte compuşi ai celulei, e misterul omenirii.
XX.
Şapte-i regula de bază, în tot „Vechiul Testament",
Sărbătorile formate, pe-un puternic postament.
Îngerul Domnului alungă, şapte popoare duşmane,
Pe evrei ca să-i ajute, să treacă cu caravane.
XXI.
Şapte metri sunt la handbal, şapte sunt şi jucători,
Şapte ştiinţe oculte, care toate-ţi dau fiori,
Şapte taine sau mistere,ce-au instituit „Sinoade",
Şapte Epistole sfinţite, la biserici au dat roade.
XXII.
E mereu asigurată, perfectă în siguranţă,
Şapte aduce bunăstare şi norocul în balanţă.
Şapte fraţi pe un cojoc, şapte pâini ei împărţesc,
Sărăcia nu e viciu, pentru cei care iubesc.
XXIII.
Şapte ani a domnit Cuza, cel ce- a realizat Unirea,
A introdus mari reforme şi-a organizat Oştirea.
A fost luptător tenace, pedepsind pe cei ce fură
Tare bun ar fi fost astăzi, să mai ia câte-o măsură.
XXIV.
Modernizând toată ţara şi extrem de popular,
Ca Mihai, Ştefan şi Ţepes, un personaj legendar.
Cu iluştrii săi miniştri, Negri şi Kogălniceanu
Alecsandri, Catargiu, Rosetti, şi-a-ntărit planul.
XXV.
Om cu două doctorate, la Berlin şi la Paris
Unul în drept la Sorbona, altul în istorie scris.
Ministru pe la Interne Kogălniceanu atunci era,
Desfiinţând robia, pe rromi îi elibera.
XXVI.
Şi pe-atunci erau partide: liberal, conservator,
Ele nu furau ca astăzi, chiar în văzul tuturor.
Promiţând minţind poporul şi vânzându-le pe toate,
Când corupţia domneşte, şpaga merge ca pe roate.

Marea Roşie

Timpul se scurgea-n clepsidră, era linişte-n pustiu,
Iar un vânt sufla fierbinte, făcând cerul sângeriu.
Faraonul făcea planuri, rău, cumplit se mânia
Şi pe urmele lui Moise, pleca cu armata sa.

Galopau ca o furtună stârnind norii de nisip,
Pe fugari ca să-I întoarcă îşi doreau cu orice chip.
Dară Moise cu-ai săi oameni ajunse pe malul mării;
Neputând să-naiteze, căzu pradă disperării.

Văzând oştile egiptene ce de ei se-apropiau,
Ei erau cuprinşi ca-n cleşte. Bunii săi prieteni cârteau
Şi îi reproşau întruna vorbe grele, de ocară,
Că au fost conduşi acolo, că ei trebuie să moară.

- Nu vă temeţi de nimica!strigă Moise. Sunt cu voi.
Dumnezeu o să ne-ajute, nu ne lasă el pe noi.
Staţi pe loc şi păstraţi calmul! Veţi vedea minunea-
ndată.
Oastea- aceea egipteană n-o s-o mai vedeţi vreodată.

Porunci Domnul lui Moise să-ntindă mâna spre zare
Şi un uragan năpraznic se porni din depărtare.
Marea Roşie în valuri în două ea se despica,
Lăsând o trecere largă. Moise şi cu ceata sa

Trecură fără probleme printre zidurile de ape.
Sub picior simţeau pământul, astfel ei puteau să scape.
Cu întreaga lui armată, cavaleri, care de luptă,
Faraonul intră-n mare cu viteză ne´ntreruptă.

Marea se desface-n două lăsând pe fugari să scape.
El nu realiza acuma c-o să piară pe sub ape.
Trecu Moise cu poporul de pe-un mal pe celălalt
Când aud de-odată o voce din al cerului înalt:

- Întinde braţul spre mare! Apele revin la loc,
Îngropând duşmanu-n valuri, asta fără echivoc.

Alexandru Boroiu
Membru al L.S.R.-Argeş

NU AM CITIT ROMANUL, DAR AM VĂZUT FILMUL

Foarte des apare dialogul între părinte şi copil sau între profesor şi elev:

- Ai citit romanul?

- Nu l-am citit, dar am văzut filmul.

Lucrurile nu sunt însă în regulă, cele puţin din două puncte de vedere:

1 – prin lectură, cititorul imaginează vizual şi auditiv ceea ce este prezentat în formă scrisă, deci are o „contribuţie artistică'" la receptarea operei respective, lucru pe care nu-l mai face atunci când vizionează un film, unde imaginea şi sonorul sunt receptate fără nicio altă intervenţie din partea spectatorului (deşi, pentru cunoaştere este avantajoasă „a şaptea artă", căci pot fi înţelese fără efort multe lucruri corect prezentate, cum ar fi costumele, echipamentele, armele, muzica şi dansurile de epocă…);

2 – nu întotdeauna filmul artistic respectă întru-totul romanul din care se inspiră, pentru că filmul este o creaţie artistică definită în canoanele specifice genului, şi pentru obţinerea performanţei artistice scenariul se va abate de la naraţiunea romanului.

În acest sens sunt relevante câteva exemple, dar nu la toate este de înţeles logica modificărilor operate:

• Romanul *Baltagul*, de Mihail Sadoveanu: parastasul de la înhumarea lui Nechifor Lipan se realizează în crâşma lui domnul Toma din Suha, nu pe tăpşanul din apropierea cimitirului.

• Romanul *Răscoala*, de Liviu Rebreanu: scena cu violarea Nadinei se petrece în dormitorul său, nu pe arătură.

• Romanul *Toate pânzele sus!*, de RaduTudoran: romanul se încheie la plecarea din Ţara de Foc, către o nouă destinaţie, în Atlanticul de Sud, în căutarea lui Pierre Vaillant: în filmul serial însă, se întorc la Sulina şi îl găsesc pe Spânu în noua ascunzătoare din Delta Dunării.

• Romanul *Moromeţii*, de Marin Preda: nu Victor Bălosu conduce premilitara, ci învăţătorul Toderici, iar Dumitru lui Nae nu este ucis în roman.

• Romanul *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*: eroul se întoarce în Bucureşti de pe front, rănit, şi divorţează de soţia infidelă, lăsându-i cu seninătate toate bunurile; în filmul *Ultima noapte de dragoste*, eroul se autodenunţă ca trădător şi moare în faţa plutonului de execuţie.

Şi în filmele artistice considerate „istorice" apar modificări majore faţă de realitate. De exemplu, filmul *Mihai Viteazul*: Preda Buzescu nu a murit în anul 1599 la Şelimbăr (avea să moară în 1608, în vremea lui Radu Şerban); Nicolae, fiul lui Mihai, nu a murit în anul 1600 la Mirăslău, ci la Viena, în 1627. Dar filmul nu şi-a propus să redea fidel realitatea istorică (spre deosebire de Nicolae Bălcescu, autorul lucrării *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul* - realizată pe baza unei documentări foarte riguroase).

Concluzia care rezultă de aici: să nu substituim lectura romanelor cu filmele artistice inspirate de acestea şi nici studiul istoriei cu filmele artistice având teme istorice. Sunt foarte utile filmele pentru a înţelege vremurile respective, dar pentru literatură şi istorie ele trebuie utilizate ca surse complementare, ce trebuie tratate obligatoriu cu discernământ.

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Eliberarea comorilor

Ființa mea nemărginită
Aude cristalin... și vede tot.
În paradigma ei înot!

Câteva clipe cred că sunt singură,
Aud în mine un sunet de fond,
Păstrez atenția pe floarea din rond.

Ființa ta nemărginită
Respiră curat... alintă înalt...
Fluidele trăirii au binecuvântat!

Câteva clipe realizez că sunteți toți,
Izvoare ale lumii noi, cu ape vii,
Vindecătoare sufluri prin jocuri de copii!

Nelimitate, dizolvate energii
Coagulate-n oameni noi,
Am învățat cum să eliberăm comori,
Ca să redevenim ocean de bucurii!

În noi există har

Am hotărât să plece tot ce-a fost,
Iubirile apuse, iluzii fără rost!
În noi exisă murmur
Și macerat în rădăcini adânci
Care ne leagă de sunetul de fond,
De centrul galaxiei străluminat intens.
Să vină suflul nou!
Iubiri din răsărit, coloană cu ecou!
În noi există har,
Vibrații în culorile de foc
Care ne leagă de sunetul de fond,
Din centrul galaxiei activ strălucitor!

Evadare cu lumină

În fiecare noapte îmi raportez lumina
Fără spațiu impus... fără termene șoc...
În fiecare noapte echilibrez grădina
Cu pământ… cu aer... cu apă... cu foc...

În fiecare zi alegerile făcute se aud
În spațiul zăbrelit cu întrebări
Și mă ascund visând la verde crud,
Când evadez triumfător spre alte zări.
Și toate de la Sine se petrec,
Prin curgerea luminii-n templul meu
Și noapte după noapte mă întrec
Să urc lumina și să spun mereu:
Dă, Doamne, murmurată gângurit,
Lumina! să mi-o-nvălui infinit!

Mă așez

Floare de apă, bobocul se crapă,
Transpar cristalin pe obrazul senin

Mici petale din galben crescut,
Adăpate de boabe prin lut.

Ce să crezi, dacă ochii ți-i vezi
Și în lacul cu flori și pe cerul cu nori,

Jar pe-alei și pe cale polei?!
Altă lume-i pe val, defilăm triumfal.

Emisfere de inimi săltând înroșit
Au cuprins adevărul din câmpul cernit

Sub o ploaie pufoasă prin brazda de-acasă...
Iubesc! Rozul vieții din flori cuceresc

Și m-așez într-un stup cu albinele vii.
Te aștept, admirăm zâmbitori, înțelept

Mierea-n romburi lucioase eu sunt,
Iar tu, roada pelinului sfânt.

Când te simți asfințit și-ți dorești să trăiești,
Mergi ca nou răsărit prin formule din vis

Și găsești tinerețe din flori prin culori,
Veacuri noi pe obrajii de munți care ești!

Alexandru Oprea

N-a păcătuit pământul

Din neant, ca ciuma neagră, adusă de vreo cometă,
Să trezească omenirea de pe întreaga planetă,
O urgie fără seamăn a cuprins întreg pământul,
Curmând vieți, îngrijorare, ce cutremură și gândul.

Ne-am crezut stăpâni ai lumii în goana după arginți,
În gândirea noastră sumbră și-a bolnavei noastre minți.
S-a-ncălcat cuvântul sacru și cele zece porunci,
Ne-am pierdut de tot busola și însemnul Sfintei Cruci.

Am intoxicat Planeta, s-a pierdut total măsura
Și plouă cu ploi acide, plânge-n hohote natura,
Se topesc acum ghețarii, oamenilor nu le pasă,
Numai BANII au valoare în gândirea lor hidoasă.

N-a păcătuit planeta, dar se-ndreaptă spre deșert,
Iară noi, noi, Omenirea, spre un viitor incert.
Bântuit e-acum pământul, îi seacă izvoarele,
Ne lipsește oxigenul, ne topește soarele.

Înțelegeți acum pilda: „totu-n în viață se plătește”?
Când se pierde rațiunea și gândirea se smintește,
Gândul ți-e tot la mărire, te conduce doar instinctul,
Nu mai e virgină apa, oxigenul, nici pământul.

Gazda noastră e planeta, spre a vieții regăsiri,
Suntem musafiri pe dânsa și în niciun caz stăpâni.
N-a păcătuit vreodată, omul poartă-acest păcat,
Cum și-așterne așa doarme pe pământu-ndurerat.

Harul profeților

Să-și arate taina sfântă, Domnul și-a chemat profeții
Să vestească omenirii, prin a sale Sfinte Lecții,
Să dea bună dezlegare de-a rosti-n numele Său
Tot ce-i sfânt și este sacru prin vocea lui Dumnezeu.

Îndrumări și revelații sorb din harul lui Hristos,
Profeții prevăd destine-n viitorul majestuos.
Au dat chiar avertismente omenirii despre lege,
Mult, din vremurile apuse, purtând mantii și toiege.

Știu destinul vieții lumii, de la Domnul dezlegare,
Chiar de la Adam încoace au dat lumii înștiințare,
Sfântă veste primea Omul de venirea lui Iisus,
Prin Ioan Botezătorul, cum în scripte a fost scris.

Moise-și mâna oștirea spre-a făgăduinței cruci,
Amintind de Legea Sfântă și cele zece porunci.
Isaiia dă semnalul despre scop și înțeles,
Care-i rostul nostru-n viață, care-i calea de ales.

Ne-ncetat și-arată voia prin glasul profeților,
Fără ei nici astăzi lumea nu ar ști de Dumnezeu.
Dezlegat le-a fost lor harul în gândirea minților,
Să arate calea dreaptă cea din Legea Sfinților.

Pușa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeș

Jocul de-a egoul

A fi solitar înseamnă A fi solidar!

Noi oamenii, suntem ființe sociale, venim pe această lume în urma acțiunii altor oameni, supraviețuim datorită celorlalți și, foarte rar se întâmplă să experimentăm momente în viață când nu beneficiem de pe urma acțiunii celorlalți oameni. Astfel, trăim cu percepția că fericirea noastră apare în contextul relației

cu alți oameni și nu credem că starea de fericire este o opțiune personală, funcție de alegerile pe care le facem, conștient sau nu. Practic, suntem o combinație de experiențe, informații, cunoaștere obținută prin studiu repetat si practicat, lucruri pe care le-am imaginat.

Când îmi schimb modul de gândire, îmi schimb si experiențele pe care urmează să le trăiesc și, doar în acest context, ajung să nu le mai repet iar și iar. Nimic nu este mai puternic decât o minte schimbată! Vreau să schimb orice din exteriorul meu, de la coafură până la job sau iubit și ajung la concluzia că tot nimic nu s-a schimbat în felul în care gândesc, că mintea m-a subordonat ei, reacționez la fel, indiferent de circumstanțe asemănătoare sau nu, mintea doar face conexiunile si apoi găsește rapid justificarea. Orice justificare îmi semnalează o credință profundă, conștientizată sau nu, iar apoi aleg să nu cred în mine. Învăț să fac un efort conștient și deliberat, lucrez cu mintea mea, o disciplinez și preiau controlul ei, gândurile fiind unicul lucru din viață pe care îl pot controla cu vigilență, ridicându-mi vibrația. Mă întreb: Ce gândesc eu, acum? Ce simt eu, acum? Astfel, aflu ce energie cu ce fel de vibrație, emit. Și, ce emit, precum un bumerang, aceea primesc înapoi: alte gânduri și emoții asemănătoare de la toți oamenii aflați pe aceeași frecvență cu mine, în acel moment. Am griji cu privire la o situație? Ei, acum știu că mă voi îngrijora și mai și, privind tot felul de alte aspecte, de unghiuri diferite ale aceleași situații cu care mă confrunt de la toți acei oameni care sunt pe frecvența mea și sunt îngrijorați. Aleg să nu mă confrunt cu situația în acest mod, ci să mă joc cu ea, conștientă fiind de realismul ei, generând sentimente de recunoștință la adresa ei, pentru faptul că învăț ceva nou sau văd o altă față a unui om sau mă descopăr pe mine într-un alt fel și, iată cum atrag alte și alte feluri de gânduri asemănătoare de recunoștință, de la toți oamenii care se află pe noua mea frecvență energetică. Toate acestea au un singur rezultat: voi atrage din ce în ce mai multe motive de recunoştinţă și din varii motive. Dumnezeu, multumesc! Facă-se voia Ta, mai presus de voia mea! Slavă și Recunoștință, iată indicatorii noii vibrații energetice cu care mă înconjor.

Conștiința de sine este, în sine și pentru sine, atunci când și pentru aceea că, ea este în și pentru sine pentru altă conștiință de sine, adică ea este doar ca ceva recunoscut. În speță, omul din fața mea mă oglindește și, nu întâmplător, TOȚI oamenii din viața mea sunt DOAR oglinzile mele, pe unele le resping fără un motiv real, iar pe altele le îndrăgesc, deci mă accept pe mine, prin ele.

În absența ta, dragă egoule, nu știu nici ce sunt, nici cine sunt…. Așa simt, deci așa cred.

Observ cum socializarea a devenit o condiție obligatorie a existenței cotidiene și, chiar o dominantă a acesteia, ocazie în care nuanțez, afirmând că Robinson Crusoe nu era absolut singur pe insula pustie, ci împreună cu o întreagă civilizație, cea în care socializase, cea în care fusese educat.

Socializarea este o condiție a umanizării și nu numai o sursă de umanitate, ci și o cale de cunoaștere a lumii, a vieții trăite pe pământ, în speță a ceea ce eu sunt, cea care sunt și mă văd reflectată în oamenii din propria-mi viață. Astfel, mă regăsesc în cei pe care îi dezaprob, în unii oameni pe care nu-i accept și le întorc spatele, în cei pe care îi iubesc fără niciun motiv, în cei pentru care mă sacrific sau dezvolt un atașament obsesiv. În concluzie, fără aportul altui om, chiar și peceperea realității este afectată, ori prost înțeleasă. Port în mintea mea, aș spune, mai presus de mine, o simbioză de obiceiuri, reflexe memorate și ne-conștientizate de cele mai multe ori, de abilități, preocupări transformate în rutine, de vise sau obiective, toate acestea formate și transformate în mine sau datorită apropierii de un alt om și de toți ceilalți.
Celălalt este pentru mine, acum, cheia de boltă a universului meu, este un Dumnezeu.

Limbajul corpului și al vorbirii atât de colorate reprezintă farurile ce amprentează în jurul lor și creează o insulă plină de energie, în interiorul căreia totul este, dacă nu cunoscut, cel puțin cognoscibil. Aceste faruri din câmpul vizual când luminează, când nu, ca atare singurătatea îmi evidențiază solitudinea ce există, ce atacă nu numai partea inteligibilă a lucrurilor din viața mea, ci le macină chiar și temelia existenței. Îmi parvin îndoieli cu privire la adevărul mărturiei simțurilor mele, ocazie cu care aflu că nu sunt buricul pământului și că, pământul pe care calc ar avea nevoie, ca să nu se clatine să fie călcat și de alți pământeni. Fac analiza acestor neînțelegeri, știu astfel că tot ceea ce este în exterior, există, iar eu, nu exist decât evadând din mine însămi spre toate ființele din Univers datorită interacțiunii neîndoielnice. Cheia o deține întotdeauna celălalt, aproapele meu. Unii oameni susțin că se dezintegrează sufletește, ori se degradează în condițiile unei singurătăți prelungite. Aş afirma că, doar în momentul când aş simți apăsarea necredinței în Dumnezeu, aș gândi la fel ca toți ceilalți. Observ a fi necesară o reducere a nesiguranței dată de singurătate, la fel cum există și frica de a rata posibile oportunități sociale și da, am nevoie de tine, mintea mea să-mi conferi un sentiment de potențială liniște.

Întreaga natură umană nu sălășluiește în fiecare individ luat în parte, ea se naște din interacțiune și este dată de ansamblul relațiilor sociale, la a cărui producere, omul participă. În singurătate ești în deficit cu natura umană.

Cu inspirație divină, schimbarea de perspectivă este posibilă și, după ea va veni și transformarea modului de viață. Toți suntem Unul, Dumnezeu!

Aspir în căutarea drumului care duce spre Dumnezeu! Sunt în căutarea unui nou început. Optimistă iremediabil, cu o gândire clădită pe

propriile-mi valori, caut calea spirituală pe care s-o urmez. Nicio cale, oricât de bună ar fi, nu se potrivește tuturor. În cursul evoluției sale, sufletul urmează multe căi înainte să găsească ce i se potrivește. Mă simt privilegiată, știu că am parcurs un drum lung , viforos și nu vreau decât să fac pasul decisiv, să aleg. Când fructul e copt, doar trebuie cules și expus. Privindu-l, îl văd a fi perfect crescut de razele binefăcătoare ale soarelui și ploile abundente, la fel cum omul este expus razelor purificatoare ale iubirii care duc la maturizarea ultimă a sufletului astfel încât frumusețea lui să poată străluci pentru a atrage alte suflete în căutare, pline de Divinitate. Iubirea este hrana și viața sufletului. M-am pierdut pe mine de atât de multe ori, încercând să mulțumesc pe toată lumea, iar acum am decis să pierd restul lumii, încercând să mă regăsesc! Ani, după ani, am așteptat ca viața mea să se schimbe. Acum, realizez că viața a așteptat să mă schimb eu, practic: mintea s-o transform și să decid a-mi urca Conștiința pe tronul vieții.

Chonstance **(va urma)**

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeș

Te-aș opri...

...din pașii grăbiți și greșiți pe care-i faci;
Ți-aș aduna bucuria de a trăi-
-și aș planta-o în mine...
Să răsară flori, pe unde gândul și privirea ta au colindat;
Să surâdă soarele nostru printre nori...

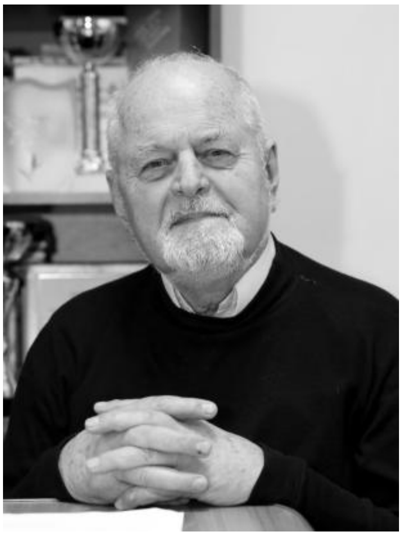
Te-aș opri să te întreb dacă mai ai curajul-
-să mă privești în ochii plini de dulci amintiri;
Să mă incluzi în povestea vieții tale;
Te-aș mai opri, însă iarna-mi bate la fereastră...

Te-aș opri în loc să te mai simt la piept;
Să mai aud glasul tău printre șoaptele durerii;
Dar cărarea ta duce spre un abis-
-departe de răsărit și miazăzi...

Te-aș opri să-ți mai ascult tăcerea cea profundă;
Să te mai servesc cu cafea la prima oră a dimineții;
Să te mai rog să mai stai un ceas cu mine;
Te-aș opri, însă tu...
...te-ai depărtat de mine...

Cu lacrimi fierbinți îmi umplu sufletul cel decojit...
Și te mai caut, chem și alung din mine...
Eu te-aș opri în miezul inimii mele oricând;
Numai să-mi aduci un buchet de fericire...

Constantin Samoilă

Gânduri

Din adâncuri prăvălite, în veci ferecate,
Izvoare vrăjite și nouri stâncoși
Coborau în tăcere spre vulturi pletoși,
Iar norii umbroși din jilțuri de stânci
Se-ndreptau resemnați spre spații adânci.

În clipe cu pulberi și stele umbroase
Ce privesc printre tăcutele stânci,
Se-aruncau săgeți de lumină, sticloase,
Necunoscutele cerneau taine adânci.

O imensitate cerească mă îmbrățișează
Spre cărări luminate și nestinse atunci.
Din lacrimi fierbinți ce curg pe cer și pe mare,
Necunoscutul torcea în taine adânci.

Din parfumul de rouă picurată din stele
Aura dimineții-și desăvârșește splendoarea.
Necunoscutul privește spre taine rebele,
Ceru-și rostogolește bolta cu marea.

Peste cupola de-ntuneric se revarsă mărirea,
Se deapănă zvonul de iubiri în visare
Ancorat în spații de singurătate și vrajă
Și nimeni nu crede-n armonia ce-apare.

Roua purtată pe-aripi de vulturi în stele
Adună pâraie de rugi și de lacrimi,
Un cântec tăcut de-aurore și patimi
Și gânduri rămase ancorate-n tăcere.

Armonia cuprinsă în iubiri, izvoare și datini
Ancorată în raze vrăjite de roua dimineții,
Sau clipa ce curge spre străfunduri și patimi
Sunt doar un arc ce-nvârtește ceasornicul vieții.

Liliana Nanu

Gânduri de dragoste

Alergam printre pietre, ninsă de stele,
Retrăind iubirea păstrată-n tăcere,
Alergam printre toate visele mele,
Ca într-o poveste plină de mistere.

Alergam printre frunze, ninsă de floare,
Căutând răspunsul sărutărilor tale,
Alergam printre izvoare, albă de soare,
Cu dorința-n suflet de a-mi ieși în cale.

Alergam către tine cuprinsă de freamăt,
Pe obraz curgeau lacrimi dulci-amare,
Alergam cu dor, scoțând câte-un geamăt,
În extraz alergam, iar tu veneai agale.

Aspect din natură

De vânt frunza-n ram foșnește,
Ceru-n lac se oglindește,
Păsări adunate-n stol
Ciripesc cu glas domol.

Susură, curgând la vale,
Apa lină de izvoare,
Căprioara se adapă
Desenând cercuri pe apă.

Ca o primăvară-n floare,
Argintat sclipește-n soare,
Un mesteacăn singuratic
Cu aer aristocratic.

Undeva, în depărtare,
Se aude-o ciocănitoare,
Raze calde de lumină
Scaldă-a teiului tulpină.

Prin înrourata iarbă
Se vede-o codiță albă,
Și deodată o zbughește
În tufiș se-adăpostește.

Pe-o frunză de părăluță,
Cu roșia-i băsmăluță,
Așa, fără nicio scuză,
S-a oprit o buburuză.

Într-un pom, pe o crenguță,
O veveriță drăguță
Ronțăie pofticiosă
O alună delicioasă.

La margine de pădure
Doi copii adună mure,
Iar ca noiane de gânduri,
Fluturi zboară rânduri, rânduri.

Vremuri și oameni

Vremuri noi, dar tot mai seci.
Viața-i un continuu meci,
Oamenii-s fără rușine,
Nu mai știi ce este bine...

Furt, minciună și smintire,
Omenia-i amintire,
Când te afli la necaz
Primești palme pe obraz.

Sunt puțini aceia care
Îți oferă alinare,
Pe zi ce trece uităm
Cum e să ne ajutăm.

Folosindu-ne de mimă,
Am uitat complet de stimă.
Dar în schimb, avem pretenții,
Cerem tribut frumuseții,

Ne-am învățat doar să luăm
Fără ca-napoi să dăm.
Vremuri reci, oameni la fel,
Ne dorim viața altfel,

Vrem ca alții să o schimbe,
Când o fac, le băgăm "strâmbe".
Vrem mai mult și tot mai sus,
Nu mai e nimic de-ajuns,

Nu ne mai ajunge timpul,
Măştile ne ascund chipul,
Am uitat să mai zâmbim,
Spunem orice, nu gândim.

Ne-am înstrăinat de noi,
Murdărim tot cu noroi,
Trăim fără demnitate,
Am uitat de bunătate.

Iar când viața ne încearcă
Și ne clătinăm în barcă,
Cerem cu mare tupeu
Ajutor lui Dumnezeu.

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

TRĂIRI

Am căzut …
Am nevoie de tine,
Să mă ridici.
M-am pierdut…
De tine,
Printr-o mulțime de piedici.
M-a durut...
Când de mine,
Nu ai vrut să mai știi.
Nu am știut...
Însa am aflat că de mine,
Gândurile îți sunt pustii.
M-am agățat,
De tine…
Și mi-e greu să mă desprind.
Amintirile,
Cu tine…
Vin din urma și mă prind.
Nu știu...
Încotro, ne îndreptăm,
Tu și eu.
Totul e trist și pustiu,
Când unul lângă celălalt, nu mai stăm...
Mi-e teama că va fi așa mereu.
M-ai mintit,
De ce? Încă nu am înțeles...
M-ai rănit,
Nu mi-ai dat de ales.

IUBIRE PLATONICĂ!

Mă macină o întrebare,
Tu, te gândești la mine oare?
Cu mine, în gând oare adormi,
Din cupa stelelor vise cu noi torni?
Oare din strălucirea lunii,
Scânteie cu scânteie mă aduni?
Oare-n magia nopții,
Îi simți dorului colții?

În taina, nopții mute, gândurile tale oare,
Prind aripi, către mine, ca să zboare.
În cuibul de liniște, în noapte,
Oare auzi ale mele șoapte,
Oare mă chemi cu gândul?
Cum mi se întâmplă mie...
Numele-ți șoptindu-l,
Inima-mi învie.
Oare ți se întâmplă și ție?
Cum în al nopții miez,
Gândurilor cu tine cedez...
Ca-ntr-o dulce beție,
Oare-ți fierbe sângele...
Cum simt eu când la tine mă gândesc?
Oare dorul îți absoarbe a ta piele?
Cum porii mei de al tău dor se topesc...
De miezul nopții e trecut
Și în gândurile mele să te uit nu pot,
În inima mea, ai un puls tot mai acut...
Din ființa-mi întreagă e greu să te scot.
Și ziua unde te găsești,
La mine oare te gândești?
Oare de mine gândurile îți sunt săraci,
În tot ceea ce tu faci?
Oare mă ai în gând la tine,
Cum ale mele gânduri de tine sunt pline?
Oare cum mi-ai furat,
Întreg gândul meu curat?
Oare soarelui îi spui,
Despre ochii mei căprui?
Cum eu din ai tăi adun,
Tot ce au mai bun.
Mă ucide o altă întrebare:
Ce mă fac, dacă nu dispare?
Sau și mai rău, dacă iubirea ce o simt, nu e reciprocă...
O să mă sfâșii, cum la un cutremur, se crapă o rocă.

SPERANȚĂ!

Când totul era închis,
În viața mea tu ai adus culoare.
Când totul era static,
Ai reușit să mă pui din nou în mișcare.
Când nu credeam că am să pot să mai iubesc,
Tu ai reușit să mă faci din nou să mă îndrăgostesc.
Când credeam că singură nu am să pot să trăiesc,
Tu ai fost lângă mine, m-ai ajutat să doresc.
Când totul era amar,
Tu ai făcut să fie dulce iar.
Când totul era întunecat,
Tu ai devenit raza mea de lumină...
Când credeam că nimic din mine nu mai poate fi salvat,
Ai devenit leac pentru a mea inimă.
Când totul era rece,
M-ai încălzit cu puterea unui soare.
Când totul din mine era să sece,
Te-ai transformat în apă curgătoare.
Când totul pentru mine părea sfârșit,
Tu mi-ai arătat că există un nou început.
Când sufletul îmi era sfâșiat,
Tu l-ai vindecat, nu m-a mai durut.
Când totul în viața mea era doar minciună,
Tu te-ai strecurat, în ea, ca singurul adevăr.
Când viața mea devenise o tumultuoasă furtună,
Ai fost liniștea ce a calmat întregul calvar.
Când tot ce simțeam era doar ură,
Mi-ai readus iubirea pură.
Când renunțasem la viață...
Tu, suflet blând, mi-ai devenit speranță!

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeş

Nemuritor

Zbor către nori…
Sunt unicorn în zori.

Am prins un val, este al meu
Și mă va duce unde tu… ești zeu.

Sorbit-am din cristal nectar,
E deja mare-acest vlăstar.

Iubit am fost, acum sunt iar,
Îmi place acest parfum de avatar!

Am câștigat, sunt viu, e minunat!
Îți mulțumesc, căci știu ce mult am valorat!

Îndrăgostit sunt eu de noul OM ce-a renăscut,
Acum sunt sus pe culmi, plutesc pe-un nor.

Ce sentiment plăcut să știu că sunt nemuritor!

Dorina Mihai Moise

Elogiu tatălui meu

Motto: „Adoraţia este marele motor al poeziei!”
Arthur Rimbaud

Tu răspândeşti fericirea peste ceasurile vieţii mele,
Niciodată tu nu mă părăseşti şi-nvăţ din a ta artă
Să fiu o tânără eroină în lupte călită,
Inima ta tandră mă adoră şi eu te ador mereu!

Profilul tău de medalie mă invită să visez,
Despre grandoare, artă, despre tot ceea ce este frumos,
Şi-n laguna de-azur preţ de-o clipă mă visez,
La razele argintii ale surâsului-ţi iubitor!

Obrazul tău plin de dorinţi şi tandru mă-mbată cu tandreţe,
Şi când citesc o carte, ea îmi aminteşte de ale tale omeneşti căutări,
De tot ce este înţelept, admirabil şi frumos,
Iar tu nu încetezi de-a fi de-a pururea eroul meu!

Viaţa-ţi ca o poveste citită cu sufletul la gură,
Mă însufleţeşte la promontoriul tinereţii-mi încununate cu lauri,
În coroniţă de Apollo întâlnindu-şi ale sale muze,
Şi tot ceea ce tu înveţi bucură şi deşteaptă la viaţă!

Tu cunoşti buna măsură şi nicicând tu nu abdici de la ea,
Iar mândra ta alură este cea a unui econom,
Ce prevede duioşiile prin care ne ferice şti,
Fluviul iubirii tale scaldă maluri înflorite!

Şi floarea albastră şi fragedă a frumoasei nostalgii,
Din privirile-ţi solemne din nou ne înfloreşte,
Şi trăieşte în interludiul meditaţiilor tale,
Parfumându-ţi volutele cu nuanţa-i albăstruie!

Când la sfârşitul zilei fumul din cămine
Satele le-nfăşoară cu o perdea de ceaţă,
Cred că te văd fără-ncetare ca soarele viteaz
Apărând foarte vivace în vârful unei stânci!

Iară în pragul casei ca o gazdă ce-mbie,
Tu eşti blând, primitor, cu surâs mărinimos,
Iar dulcea ta blândeţe precum aceea a unei flori de câmp,
Naşte astă încredere de-a pururi în ale tale fapte!

Şi toate rugile-ţi îmi par a-ţi fi ascultate,
Iar vorba-ţi dulce şi, uneori, distrată,
Este asemeni mierii de salcâm şi-mpărtăşaniei,
Un partaj din izvoarele celei mai adevărate fericiri!

Aceeaşi Cruce

Un om sărman, de necazuri ajuns,
Nu mai avea de la nimeni nădejde, scăpare,
Greul cel mult l-a ajuns,
Şi-i trebuia îndurare!
Atunci Domnul, milostiv, dintr-o dată l-a dus
În locul unde-l lovise necredinţa cândva,
Şi-i puse în faţă o mulţime de Cruci,
Ca omul să o aleagă pe-a sa!
Atunci, la păzirea Harului celui Preasfânt fiind el simţitor,
Se reculese pe dată, zicân :
„- Doamne , pe aceasta o doresc,
Şi să ştii că mi-a fost viaţa toată,
O Golgothă, ca şi Ţie ce vii,
Să mă-nvii înc-odată!
Iară eu chinul tău pricepând,
Mă închin cu evlavie,
Şi chiar azi greul vieţii iubind,
Aleg aceeaşi Cruce”

Mihai Moise

DESPRE POCĂINŢĂ

Celor ce se jelesc şi plâng,
Lacrimile pe obraz le curg,
Ele curăţă, ele înnoiesc,
Şi pe suflet îl ostoiesc!

Pocăinţa-i piatră scumpă,
Dată lui Israel, în Ţara Sfântă,
De Sfântul Ioan propovăduită,
Şi de Dumnezeu dăruită.

Pocăinţa-i pom frumos,
Ce rodeşte şi aduce fruct gustos,
E ca bradul veşnic verde,
Ce frunzele nu şi le pierde.

Omule, omule, nu neglija pocăinţa,
Căci ea aduce biruinţa,
De aici, de pe pământ,
Ca şi-n Cerul nostru sfânt...

DESPRE LIBERTATE

Libertate, porumbel alb,
Tu zbori către înălţimi,
Printre piscuri şi-n adâncimi
Şi-n plisc tu ţii steagul cel dalb.

Omule, eşti făcut pentru libertate,
Ca pasărea pentru zbor,
Ce zboară peste nor
Ca să ajungă în cereasca cetate.

Libertate, tu aduci pacea pe pământ,
Aduni pe oameni laolaltă,
Şi-i faci prieteni deodată,
Căci pe acest glob toţi fraţi sunt.

Cuvântul tău seamănă iubirea,
Ce rodeşte şi face fructe dulci,
Peste văi şi peste lunci,
Şi peste toată nemărginirea.

Elena Maria Duță

Bieții poeți

Bieții poeți, nu vor compune în zadar versuri,
Totdeauna în ei a sălășluit dragostea de țară.
Imprimați-vă în suflet ale lor înțelesuri...
Și citiți-i pe poeți, chiar dacă o să vă doară.

Poeții au cântat din veacuri, dragostea și dorul,
Neliniștile, care pot să răscolească pe oricine.
Și-au preamărit din suflet, țara și poporul,
Când pieptul le-a fost apăsat, de temeri străine.

Cât de frumos vă-ndeamnă: „Uniți-vă, Români!”,
Dar bieții poeți nu au în mâini decât penelul.
Suntem linșați văzând cu ochii de străini...
Și pe Ceahlău, a jale parcă flutură drapelul.

Bieții poeți au în mâini stilouri, nu au arme,
Iar cumva ascunsă vreuna de-o să fie...
Când vor vedea făcută în bucăți o Românie...
Vor lăsa stiloul și dușmanii or să-i sfarme.

Române drag

Române drag, îți scriu, citește-atent:
Tot ceea ce-ți va fi în viață de folos...
Să-ți fie învățătură sacră, lege, testament...
Fruntea să-ți ridici, să fii privit frumos!

Române drag, ce țara încă ți-o iubești,
Nu te lăsa înveninat de trădători...
Copiii-ți sunt puieți, frumos să-i altoiești,
Sapă-i la rădăcină și pune-le apă, în zori!

Române drag, vino, din străinătăți, acasă!
Nu vezi pământul, că de dorul tău a sărăcit?
Nu fi avar și mândru, repară-ți vechea casă...
Îngrădește-o cu gard nou, cel vechi a putrezit!

Române drag, să nu lași ca să uite pruncii,
Graiul cel românesc, mult dulce și străbun!
Adoarme-i pe picioare, cu doinele bunicii...
Și sfântă să le fie, pe veci, seara de Crăciun!

Am avut

Am avut vise care s-au împlinit,
Am avut doruri care s-au rătăcit.
Am avut speranțe care m-au întărit,
Am avut iubiri care m-au hrănit!

Am avut părinți, i-am cinstit ca pe sfinți,
Am avut prunci, mai presus de arginți.
Am avut frați, cu ei am trecut munți,
Am avut prieteni, sărmani și tăcuți.

Am avut bucurii, care m-au mângâiat,
Am avut oameni dragi, care m-au trădat.
Am avut heruvimi care m-au Luminat,
Am avut un Crez care m-a Înălțat!

Am avut neputință, spre a putea birui...
Am avut credință, cu ea voi muri!

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

DE DRAGOSTE PANDEMICĂ

Măşti bolnave
ne ascund
şi ne reduc
iubirea
la tăcere...

Dar ce doctori
de gânduri
să ne mai vindece
sufletele măcinate
de atâtea boli
şi de unde
medicament?

ILUZIE CU IZOLARE

Izolaţi în tăcere,
privim ca la cinema
vise de placebo
pictate bolnav
şi murdar...

Oraşul cufundat
în boală şi suferinţă
nu mai are voce
să strige;
cineva i-a pus
un căluş-mască
nu care cumva să se ştie,
nu care cumva să se-audă,
şi cu ce folos?!...

Adevărul
zace aruncat
într-o rezervă
aşteptând un medic
să vină
să-i spună: gata,
poţi să ieşi!
Operaţia s-a terminat,
te aşteaptă dricul!...

Marina Pantazi

Bicicleta albastră

Îți amintești când alergam prin curte
Eram desculți și aveam coatele rupte
Nu ne păsa de timp, și nici nu aveam prea multe.
Tot ce aveam era o bicicletă albastră
Și ne simțeam de parcă lumea era a noastră.

Din zori de zi și până în seară
Cu bicicleta ne plimbam pe afară,
Și ne gândeam că nimic nu o să doară,
Mai rău decât o căzătură
Sau o ceartă cu prietenii de alergătură.

Și de ne-ar fi spus cineva că o să dispară
Și cireșii din curte și visele de vară
Poate că am fi prețuit mai mult copilăria,
Aroma merelor coapte și bucuria
Îmbrățișării bunicilor ce ne așteptau pe prispă la soare
Sau sub nucii umbroși la răcoare.

Ne-ar fi durut mai mult despărțirea
Și am fi înțeles atunci ce înseamnă fericirea
Clipelor mărunte ca niște nestemate
Ascunse sub zborul păsărilor pierdute departe.

Azi bicicleta albastră zace ruginită
Iar curtea e pustie, părăsită,
Bunicul a plecat grăbit spre altă lume
Dar bunica încă așteaptă să o strigăm pe nume.
Muncește din zori și până în seară
Îngrijind grădina tot ca odinioară.

La răscruce

Iubirea noastră se află la răscrucea
dintre rațiunea de a fi simple frunze de copac,
purtate de vânt în depărtări,
și bătăile inimii
în contratimp cu cele ale ceasului.
Iubirea noastră se află la răscrucea dintre posibil și imposibil,
uneori sfidând orice urmă de răbdare,
nelăsând zâmbetul să cadă în uitare.
Iubirea noastră se află la răscrucea
dintre real și ireal
ca prințul din povești te-ai transformat în ideal.

Înviere

Copacii și-au luat rochii de mireasă
Iar mirele e un rândunel în frac
Și iarba se ițește mândră în sărbătoare
Că azi s-a săvârșit o minune mare
Iisus a înviat din morți
Lumina Lui ne-a mântuit pe toți.
Și cerul albastru strălucește
Păsărelele s-au pus pe ciripit
Totul în jur e calm și liniștit
Rugăciunea în aer plutește
Troparul Învierii din suflete țâșnește
Din milioane de inimi credincioase
Care L-au primit pe Iisus în case.

Crucea

În fiecare dimineață purtăm pe umeri crucea
Unei existențe solitare
Suntem aparent singuri, într-o lume excesiv de mare
Purtăm pe umeri greutatea iubirii,
Durerea rătăcirii
Uneori uităm să trăim, prinși în rutină ca într-un labirint
Alergăm în contratimp
Fără să ne întâlnim
Suntem atât de aproape și, totuși, aproape străini.

George Badea

Căutare de sine

Mersul spre mine se face
cu ochii închiși,
Pentru că, altfel, mi-aș vedea
toate neputințele mele:
Și ce groază m-ar apuca
Să-mi pot percepe, cu ochii deschiși,
numeroasele mele trădări!
Cum aș mai putea ființa,
Alături de oamenii…
pe care pretind că-i iubesc…
În scurtul popas
al vieții mele terestre?
Ce-ar mai fi viața mea?
Ce-aș mai înțelege din ea?
Din această ,,picătură în ochii infinitului”,
Cum o definea cineva…
Probabil, dezamăgit și el,
cândva, demult!
Ca să mă aflu…
ar trebui să încerc, nu?
Și n-aș pierde nimic,
Dacă aș intra în…
Hora Tatălui, Fiului și Sfântului Duh!
Până la urmă…
Nu mi-ar strica nițică teologie
Și o picătură de metafizică,
În această zbatere a…
Căutării de sine!

Misterul iubirii

Cei ce vor să știe
Și cei care cred,
Află, mai devreme sau mai târziu,
Că Dumnezeu nu e decât…Dragoste!
Dar noi ce suntem: ea și el?
Bieți pământeni,
Care dorim să trăim
Precum Dumnezeu?
Să iubim ca Atotputernicul?
Ce iluzie!
Ce deșertăciune!
Credeam, în Adolescență,
Că iubind o femeie,
Cu toată patima,
O să ajung la comuniunea perfectă!
Și…vremea a trecut peste mine,
În ,,fuga hoțului…care fură prada,
fără să se uite înapoi”,
după cum spunea Shakespeare,
Bunul meu prieten…
Într-un târziu,
Am înțeles că n-o să ajung
Niciodată să fiu ca Dumnezeu:
Să fiu decât…Dragoste!
Acum îmi dau seama că…
Iubirile Mari…
Doar de moment sunt fericite!
Și… cele mai multe
Iubiri Pământene…
Poartă pecetea Nefericirii!
De ce?
Vă rog să nu mă-ntrebați:
Răspunsul e mai presus de mine!

Daniela Chițescu

Tu visător te pierzi prin al meu sânge

Atât de brusc am înțeles că fără tine
Nici eu nu mai exist, parcă deloc nu sunt
Parcă nu mai e rău, dar nu mai e nici bine
Și pare că-i pustiu acest pământ.

Atât de mult în sinea mea tu te-ai zidit
Încât pe mine m-am clădit din tine
Și chiar de mult, prea mult am suferit
O viață întreagă voi trăi-n a ta privire.

Atât de visător te pierzi prin al meu sânge
De parcă ai trăit mereu în sinea mea
Și chiar mă tem că dacă eu aș plânge
În lacrimă a ta ființă s-ar afla.

Atât de disperat am căutat o primăvară
Să încălzească moartea iernilor din ochii mei
Dar m-am născut în ochii tăi a doua oară
Și primăvara ți-a dat locul ei.

Atât de simplu am înțeles că dacă pleci
De mine o să fie iadul plin
Și de mă lași, te rog totuși să treci
Pe la mine prin sufet, să mai trăiesc puțin…

Și totuși

De ce te-ai întors?
Să îmi dai iar inima pe dos?
Ai vrut să-mi mulțumești că te-am iubit?
Nu vreau nimic!

Și totuși spune-mi dacă ai vrea
Pentru iubire să îmi lași la schimb ceva?
Eu nu ți-aș cere, dar dacă tu ai zis
Să-mi dai la schimb pentru ce a fost, un vis.

Să îmi dai puțin din glasul ușilor trântite
Și acea înșiruire de cuvinte
Pe care eu o numeam în treacăt poezie
Dă-mi înapoi ce-mi aparține mie.

Dă-mi din cunoașterea pe care nu o știu
Dă-mi tot ce lângă tine aș fi putut să fiu
Dă-mi primul război pe care l-am pierdut
Și prima umbră de care ne-am temut.

Dă-mi prima floare pe care ai plantat-o
Dă-mi ultima speranța pe care ai avut-o
Dă-mi cosmosul de stele pe care l-am văzut
În primul zâmbet de când ne-am cunoscut.

Dă-mi prima stea ce apare-n cerul nopții
Dă-mi tot ce nu lași niciodată-n voia sorții
Dă-mi ultima rază ce apune-n asfințit
Și dă-mi minciuna în care ne-am iubit.

Dă-mi tot ce nu se poate cântări în aur
Dă-mi al vieții tale tezaur
Dă-mi tot ce pentru tine a însemnat nimic
Dă-mi ce mi-ai luat, să te mai simt un pic.

Dă-mi ochii în care zace o lume mai bună
Sau dă-mi un gând de inspirație divină
Dă-mi tot ce se află mult prea departe
Și tot ceea ce ascunzi tu printre pleoape.

Dă-mi tot ce crezi că e al meu
Dă-mi nimicul care s-a născut din mereu
Dă-mi tăcerea unui imens convoi
Și-apoi dă-mi iarăși inima înapoi.

De ce te-ai întors?
Să îmi dai iar inima pe dos?

Ai vrut să-mi mulțumești că te-am iubit?
Nu vreau nimic ...

Am îmbătat ploaia

Mi-am lăsat aripile la intrare
Și în împărăția veacurilor
M-am dus să îmbăt ploaia

Când sufletul meu rece a privit-o înochi
S-a transformat într-o furtună
Ce nu credeam că va veni vreodată

Din inima mea i-am turnat lacrimi
Să pot să îi topesc sarea de peranilei
Pentru ca apoi să vadă că e mai frumos iadul din noi

Cu miros de tutun și dependență
Am inspirat pentru ultima dată parfumul ei
Și am hotărât să o înfrunt

Așa cum făcea și ea cu mine
Am dus-o în zbor
Să vadă că lumea s-a distrus și e ruine

Să vadă că oriunde am merge
Nu găsești pace în om
Așa cum am găsit eu în tine.

Să vadă că atunci când mă spăla de păcate
Mă leagă în același timp de catargul ei
Ca să mă țină departe de iubire.

Am îmbătat ploaia
Ca să numai fiu dependentă de ea
Și când m-am eliberat
M-am trezit captivă în tine.

Miruna Avram

Din ploi

În urechile timpului,
Auzeam, parcă povești,
Prin bătaia ta de nori,
Ascultam cum mă iubești.

Duc sub ochii tăi cuminți,
Lupta dintre doruri multe,
Te întreb, îngerul meu,
Cum dansezi pe ploi mărunte?

Moarte

Chiar și în timpul morții,
Când vor plânge ferestrele casei mele,
Din afară
spre ele,
Va plânge și soarele...
Și se vor lumina
Chiar și cele mai crunte nopți,
Care prevesteau
Nașterea mea rece
din pântecul lacrimilor.

Păcatul de a uita cine ești

Îți voi oferi mâna mea,
Când vei avea să cazi
În păcatul de a uita cine ești.
Când vei uita
Ceea ce îți bate în partea stânga a pieptului,
Îți voi oferi mâna mea,
Să ies din sângele tau
De înger ars.

El

Râdeau deasupra lui și norii,
Se adunau ca-mpletitură
Și îi plouau pe chip iubirea
Să uite de atâta ură.

Zâmbea și liniștea din colțuri,
În lumea fără de sfârșit,
Și îmi zâmbea și el adesea
Ca un copil îndrăgostit.

Se liniștea în jurul lui,
În agitația sa, fără de margini
Cuvântul meu de câmp plouat
Ce-a adormit în pagini.

Timpul tău

Să mă îmbrac în timpul tău,
O viață te-aș salva,
Din sinea mea am să te rup,
Să te-nțeleg cândva.

În dorul meu cumplit de tine,
Te trec prin șoapta unui zbor,
Lovesc în norii fără chip...
Din ei să te cobor!

Îmi treci prin piele ca un ac,
Un fir de zgomot plin,
Din primăvara unei vieți...
Spre tine mă înclin.

În lipsa mea, te am pe tine,
Îndrăgostit într-un târziu,
Nu mă dezmint de glasul tău,
Din tot ce este viu.

LIGA SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA

DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ

Premiul pentru „Publicații literare periodice”
pe anul 2019 se acordă
Revistei CUVÂNTUL ARGEȘEAN (Pitești)
coordonatori Adrian MITROI și Nicolae COSMESCU

președinte
AL. FLORIN TENE

26 martie 2020

***

Diploma de excelență este a ligii brav semnal
Că ne menținem în frunte prin Cuvântul argeșean
Mai sus trebuie să ajungem cu ambiții de elită
Dezvoltând literatură care trebuie citită.

Vasile Munteanu

(Foto - Al. Oprea)

LANSAREA din MARTIE

ARTE VIZUALE

MAREŞALII ROMÂNIEI

- METALOPLASTIE –

Autor **CONSTANTIN SAMOILĂ**

Alexandru Avrescu

Comandantul Armatei Române în timpul Primului Război Mondial,
Pe 14 iunie 1930 i s-a conferit demnitatea onorifică de mareșal.

Constantin Prezan

comandat al Armatei de Nord și a Marelui Cartier General.
Pe 25 octombrie 1930 i s-a conferit demnitatea onorifică de mareșal.

Ion Antonescu

Înălțat pe data de 22 august 1941 la demnitatea de mareșal al României

Au mai deținut gradul onorific de mareșal:

Ferdinand I

prin citirea cărții de mareșal la 18 noiembrie/1 decembrie 1918

Carol al II-lea

la 14 iunie 1938 în baza Decretului Lege nr. 2451 privind crearea demnității de mareșal

Mihai I

investit pe data de 10 mai 1941 cu demnitatea de mareșal al României prin Decretul semnat de generalul Ion Antonescu